

Árvay Mária

*Pillanatképek
az Élet
albumából*

Pillanatképek az Élet albumából

Írta: Árvay Mária

Kapcsolat: arvay.marika@gmail.com

TARTALOM

Ajánló
Útmutató

I. rész

Bárkivel megtörténhet

Új évre ébredtem!
Az ugratás ára
Szeretet szárnyán
Gyógyító álom
Bandi bácsi
Utcazenész
Újra itthon
Semmi sem természetes
Lámpaláz
Párbeszéd a könyvtárban
Az ihlet jegyében
Hurrá, nyaralunk!
Tévedések víg napjai
Tiszta szívből

II. rész

Palika viszontagságos napja

III. rész

Velem történt

Humoros
Megható
Tanulságos
Borura derű
Lovak között, szabadon
Békés, boldog pillanatok
Köszönetnyilvánítás

Ajánló

Árvay Mária: „Pillanatképek az élet albumából” című kötetének rövid történeteit a sors hangszerelte. Előadói olyan hétköznapi emberek, mint bárki közülünk. A mindennapi küzdelmek hiteles lenyomatait őrző elbeszélések feltárják előttünk az élethelyzetek legalapvetőbb törvényét: Minden esetben legalább két út áll előttünk, és csak rajtunk áll, melyikre lépünk rá.

Marika egyszerű, letisztult stílusával könnyed, szórakoztató olvasmánnyal ajándékozott meg bennünket, mégis érdemes nyitott szívvel befogadni mondanivalóját.

Az album három részből áll, melyek egy találkozási pont felé futnak. A csodálatos idézetekkel bevezetett történeteket átszövi a megszívlelendő tanulság: szavainknak, tetteinknek súlya van, melyekkel porig rombolhatjuk, vagy a porból felemelhetjük embertársaink életét.

Ezt az albumot nemcsak azoknak ajánlom, akik egy esős délután unalmas óráit kívánják megtölteni tartalmas olvasmánnyal, hanem azoknak is, akik szeretnék megtanulni, hogyan lehet a mindennapok apró tanulságaiból profitálva létrehozni azokat a parányi csodákat, melyektől szebb és élhetőbb lesz az életünk.

Erdősné Onda Marica

Útmutató

„Ahogy Te írsz, egy olyan világ tárul fel számomra, ahol illatosabbak a virágok, hangosabbak a madarak, simogatóbb az esti szellő és melegebb a nap sugara. Elgondolkodtam: mi lehet az oka ennek?

A Te nyelvi világodban csak az igazán fontos dolgok számítanak: az érzések. Ezért szeretem nagyon az írásaidat, mert az érzésekről, az érzéseidről szólnak.”

Ezekkel a kedves szavakkal könnyekig meghatott egy hozzám közel álló ismerősöm. Mivel születésem óta vak vagyok, többi érzékszerveimre támaszkodva igyekszem megeleveníteni a körülöttem és bennem lévő hangulatokat, érzelmeket, élethelyzeteket. Az Élet Albumát tartod kezvedben, Kedves Olvasó. Lapozgatás közben közelebb kerülhetünk átlagemberek kisebb-nagyobb gondjaihoz, problémáihoz, melyekből mindig van kiút!

Akik előző kötetemet (Erről jut eszembe) olvasták, két novellám ismerős lehet. Itt is publikáljuk, új köntösben, mert pontosan passzol a könyvem témaköréhez.

Kötetem második részében megtapasztalhatjuk azt is, hogy egy kisfiú életében a kemény apai szavaknak mekkora súlya lehet.

Az album vége felé közeledve, engedd meg, hogy személyes, parányi emlékeimmel megajándékozzalak, Kedves Olvasó! Található itt humoros, megható és még több érdekes kis epizód, melyek valóban megtörténtek velem.

Miért fogtam bele az album megírásába?

Hadd idézzem egy másik hűséges olvasóm gondolatait:

„Nagyon értékes a munkád, mert olyan folyamatokat, gondolatsort indít el az emberekben, ami jobbá teszi őket. Azok az értékek, amiket te közvetítesz, mélyen beleégnek a lelkekbe.”

Valóban így van?

Kívánom, hogy ez a különleges album olyan örömet szerezzen mindenkinek, amilyen gonddal és szeretettel összeállítottam.

Árvay Mária

I. rész
Bárkivel megtörténhet

Életképek novellák tükrében

Új évre ébredtem!

„Új év,
Jön egy új év,
Segíts, hogy jobb legyen, ez az új év!”

(Neoton Família)

A petárdák minden irányból süvítettek, durrogtak. Egyre gyakrabban és sűrűbben. Fejfájásomnak ez mitsem kedvezett. Hiába vettem be a jól bevált fájdalomcsillapítót, hatástalan maradt. Ez a folyamatos ropogás még csak fokozta fejgörcsömet. Most már nemcsak a jobb szemem akart kiugrani a helyéből, hanem a másik is, sőt, a fejem teteje is majd szétszakadt. Minden egyes dörrenés a dobhártyámban lüktetett.

Egyedül voltam otthon. A fiam csak reggel jön haza, most nagyban bulizik a haverjaival. A férjem már nincs velünk, pár hónapja elhagyott bennünket, egy sokkal fiatalabb, másik fruska miatt.

Magamba fordultam, meglehetősen elzárkóztam a külvilágtól. Hiába mondták, mozduljak ki egy kicsit, nem volt hozzá kedvem. Egy jó könyv sokkal nagyobb örömet adott nekem. Képes voltam egy-egy összejevetelt is elutasítani, csak azért, mert a regénybeli hősök izgalmasabb társaságot jelentettek számomra.

Bumm!!! Bumm! Már megint ez az örült tombolás odakint. Mikor lesz már vége? De lassan telik az idő, még csak 11 óra.

Húséges, négy lábú társam, Pötyi, ott reszketett a kosarában. Odamentem hozzá, simogattam, beszéltem hozzá.

- Jól van, kiskutyám! Nincsen semmi baj! Hamarosan vége! Majd meglátod, holnap már minden a régi lesz! Ismét kint szaladgálhatsz majd! Na, ne remegj annyira! Itt vagyok veled, nem bánt senki! Csak a zaj nagy! Itt biztonságban vagy!

Hangom kissé megnyugtatta, de még mindig rettenetesen félt.

Nagy, kertes házban lakunk, Pötyi nagyon szeret a tágas udvarban szaladgálni, játszani. Ma már kora délután beengedtem, mert tudtam, nem bírná ki odakint az éjszakát. Még csak az kéne, hogy megszökjön félelmében!

Ledőltem. Gondoltam, megpróbálok aludni egy kicsit, hátha elmúlik a migrénes fejfájásom.

Amint elszunyókáltam volna, ismét felhangzott odakint a ribillió.

Elcsigázva, nyüzögtan forgolódtam. Arra az elhatározásra jutottam, egy kis lány, megnyugtató zene hátha segít. Felcsendült a számomra oly kedves vonósok hangja. Lassan ellazultam, s a fáradtságtól és kimerültségtől elaludtam.

Amikor felébredtem, csend honolt körülöttem. Fejfájásom már alábbhagyott. Óráim után tapogatóztam, kettőre járt. Új évre ébredtem! Ismét itt van január 1-je. Eszembe jutottak azok a fogadalmak, melyeket kitűztem magamnak. Túl sok volt belőlük, s most csak kóvályogtak a fejemben.

- Mi a legelső és legfontosabb, amire érdemes odafigyelnem? - fontolgattam.

Új évre ébredtem! Szó szerint! Kaptam új esélyt, egy újrakezdési lehetőséget.

- Mit is kellene másképp csinálnom? Túl sok minden van, amin változtatnom kellene.

Tényleg nem jó, hogy ennyire bezárkóztam. Többet kellene társaságba járnom. Már tudom, mivel is kezdhetem. Pötyi leginkább a kertben szaladgál, de ismeri a pórázt is. Majd többet elviszem sétálni, s akkor kutyásokkal is beszélgethetek. Nem is olyan rossz ötlet.

- Ennél még fontosabb dolgok is vannak - töprengtem tovább. Mégpedig a békekötés. Már régóta tart a folytonos veszekedés, vita a bátyámmal. Már nem is tudom, mivel kezdődött. Egyik összetűzés jött a másik után. A viszály mérhetetlenül elmélyült, egyre ritkábban tartottuk egymással a kapcsolatot. Mi értelme van a folytonos civakodásnak, amikor az életünk túl rövid?

Még ma felhívom, s részemről megteszem az első lépéseket.

Kulcscsörgésre lettem figyelmes. Halk léptek közeledtek. A fiam, úgy látszik, előbb jött haza.

- Boldog Új Évet, anya!

- Boldog Új Évet neked is, fiam!

- Anyu, hogyhogy még fent vagy? Csak nem rám vártál?

- Pár perce ébredtem. Nem érezted jól magad, hogy ilyen hamar hazajöttél?

- Elég volt ennyi is. Egyébként meg beszélni szerettem volna veled!

- Ilyenkor? - kérdeztem mosolyogva.

- Igen. Kérlek, ne haragudj a pályaválasztási balhék miatt. Igazad van, valami gyakorlatiasabb szakma után kellene néznom.

- Fiam, te bocsáss meg nekem a sok szóváltásért. Gondolkodtam. Tudod, az álmokat meg kell valósítani. Ha teszünk értük valamit, valóra is válhatnak. Tudod, önző módon magamból indultam ki. Azt akartam, te is tanár légy, mint én. Pedig tudhattam volna! Neked a könyvek jelentenek mindent, mióta a betűket ismered. Főleg, ha segítő szándékkal alkalmaznád munkád során. Biblioterápia. Szép szakma lehet. Jelöld meg ezt az elsők között.

- Anya, én ittam túl sok pezsgőt? Nem értem. Eddig kézzel-lábbal tiltakoztál, s most...

- Lehet, jól jött a fejgörcsöm. Sokat gondolkodtam, s rájöttem, azt érdemes csinálnod, amit valójában szeretsz. A munka ugyanis sokszor egy életre szól, ha igazi hivatásként üzzük.

- Köszönöm, anya. Nagyon sokat jelent ez nekem.

- Tudom! BUÉK!

Délután három óra lehetett. Csengettek. Amikor ajtót nyitottam, a férjemet, Zsoltot pillantottam meg.

- Boldog Új Évet! - mondta kissé csendesen. - Bejöhetek?

Megdöbbsentem. Elköltözése óta nem beszéltünk egymással.

- BUÉK - gyere - mondtam végül.

Leült. Amióta nem láttam lefogyott, arca sápadt, a szeme karikás. A tekintete végtelenül szomorú.

- Rettenetes hibát követtem el - kezdte. - Soha nem szabadott volna elhagynom Téged. Téged, akivel együtt voltam hosszú éveken át jóban-rosszban, betegségben, bajban. Megosztottuk egymással örömeinket, bánatunkat. Barbival már megszakadt minden kapcsolat, egy korabeli

jóképű fiatalemberrel van együtt. Összetörtem. Éreztem, mekkora bajba kerültem. Felkerestem egy pszichológust. Ő mondta el mi az, amin keresztül mentem. Kapuzárasi pánik. Most már tudom, ez volt életem egyik legnagyobb ballépése veled szemben. Új évre ébredtem, s megfogadtam, felkereslek, hátha újra kezdhethénk.

Csak ültem, szóhoz sem jutottam. Férjem még soha nem beszélt ennyit egyfolytában, mint most. Ő nem a szavak, hanem a tettek embere.

- Nem mondasz semmit? - nézett rám kimondhatatlan kétségbeeséssel.

- Borzasztóan fáj... mégis nagyon hiányoztál minden egyes nap minden percében. Gyere vissza hozzám! Milyen jó, hogy nem adtuk be a válókeresetet.

Békülésünk pecsétjeként hosszan megcsókoltuk egymást.

Fiam szaladt oda hozzánk, átölelt mindkettőnket.

- De jó titeket ismét együtt látni!

Pötyi meglepődött a póráz láttán. Félt, hogy megint állatorvoshoz viszem.

- Csak rövid sétát teszünk, de valamikor el kell kezdenünk.

Hagytam, hadd szaglásszon körül. Szerencsére a környékünkön kevés kutya nyüzsög, így nem kellett attól tartanunk, hogy szétszednek bennünket.

- Lemegyünk a tériig, aztán jövünk is haza.

Egyszer csak megálltam, Pötyi csóválni kezdte a farkát. A bátyám, Tomi jött velünk szembe. Igaz, mi haragban voltunk már régen, de Pötyi szerette azt a kezet, aki mindig juttatott neki némi finom falatot.

- Boldog Új Évet! - köszöntöttem.

- BUÉK! - mormolta.

- Nézd - mondtam -, szeretnék már egyszer s mindenkorra véget vetni a veszekedéseinknek. Már azt sem tudom, mikor kezdődött. Szeretlek, és szeretném, ha kibékülnénk!

- Akkor egyet gondoltunk! Éppen hozzád indultam. Amikor felébredtem, rádöbbsentem, hogy ismét eltelt egy év. Túl gyorsan múlnak a napok, hetek, hónapok ahhoz, hogy civódással megkeserítsük. Azt hallottam, hogy akkor lehetünk igazán boldogok, ha önmagunkkal elégedettek vagyunk. Ha ez megvan, már másokkal is harmóniában lehetünk.

- Akkor, szent a béke, végre? - kérdeztem.

Odajött hozzám és hosszan megöleltük egymást.

Pötyi izgatottan szaladgált körülöttünk, már amennyire a pórása engedte, egy kis simogatást követelve magának.

- Bátyus, ezt valóban meg kell ünnepelnünk! - kiáltottam vidáman. - Maradt még finom malacsült és pezsgő, ugye csatlakozol hozzánk?

- Naná, hugi, ennek nem lehet ellenállni!

Pötyi vidáman baktatott mellettünk.

Nagy egyetértésben ültünk együtt, négyesben. Hosszú idő óta először.

- Ez még csak az év első napja, s már mennyi mindent teljesítettem a fogadalmakból! - gondoltam boldogan. - Előttem az egész év fogadalmaim megvalósítására. Csak lassan, fokozatosan, céltudatosan. 2016, nekem már csodálatosan indult, remélem másoknak is!

Az ugratás ára

„Minden jónak tudni kell a helyét és idejét. Égő házra vizet zúdítani jó dolog, fuldoklóra - gúny és bűn.”

(Szergej Vasziljevics Lukjanyenko)

Szabi óvatosan rakta fel vadonatúj szemüvegét. Nagyon sokba került, de nem volt választása. Látása egyre homályosabb lett, s nagy szüksége volt nagyobb dioptriára.

- De jó, sokkal tisztábban és élesebben látok - gondolta. - Az olvasás most már jóval könnyebb lesz.

Szabi élt-halt a könyvekért. Amikor csak tehetett, betért egy könyvesboltba. Nagy öröm töltötte el, amikor mélyen magába szívta a könyvek finom illatát. Gyengéden vette kezébe a szebbnél-szebb borítóba kötött köteteket. Finoman, lágyan simogatta végig a fedőlapokat. Szeretettel legeltette végig tekintetét a képeken, ábrákon. Arra is volt példa, hogy leült a boltban található puha, kényelmes ülésre, s belemerült egy-egy remekmű olvasásába. Soha nem távozott a boltból üres kézzel. Barátai, ismerősei, könyvet ajándékoztak neki név- és születésnapjára, karácsonyra, vagy egyéb nevezetes alkalmakra.

Szabi már egész kisgyermekkorától óta viselt szemüveget. Először még csak gyengébbet, majd egyre nőtt a dioptria. Többen kinevették és csúfolták szódásüveg vastagságú szemüvege miatt. Ez fájdalommal töltötte el, ezért menekült a könyvek világába, s nem csalódott. Árnyékként követte a regényalakok mindennapjait. Nem gúnyolták, s ő örömmel és felszabadultan azonosult a különféle kalandokat átélő szereplőkkel. Együtt izgult velük, ha úgy alakult, közösen gyászolt a nehéz, szomorú pillanatokban. Egy volt velük, s itt szabadon megválaszthatta, kik lesznek a barátai. Amikor vége lett egy regénynek, fájt neki a búcsú. Milyen jó lett volna velük maradni még sokáig.

Szerette az ismeretterjesztő műveket is. Rengeteget tanult, szélesebb lett a látóköre. Hasznos tanácsokat is talált egy-egy enciklopédiában.

Kérdezhetné a kedves olvasó, van olyan könyv, amit Szabi nem szeret?

Persze. Szabolcsot mindig taszította az erőszak. Olvasmányait is ennek tudatában válogatta össze. Szeretett olyan karakterekről olvasni, akiket kiközösítettek, megaláztak testi hibáik miatt, de a regény végén barátokra, támogatókra, társakra találtak. A karrierregények is nagyon közel álltak hozzá.

Történetem akkor vette igazán kezdetét, amint Szabi elhatározta, ő is írni fog. Nem szeretett a szereplőktől búcsúzni, ezért gondolatban tovább folytatta a velük kialakított élménysorozatot. Novellákat kezdett alkotni, a regények még túl nagy falatot jelentettek neki.

Írásait több internetes oldalon is megjelentette, s nagyon örült a sikereinek.

Egyik nap, amint e-mail-jeit nézegette, feltűnt neki egy levél, „meghívó felolvasói estre” címmel. Amint megnyitotta, látta, hogy a munkahelyén az előadóban felolvasói estet tartanak október 12-én, 7 órai kezdettel. Zenés, irodalmi rendezvényt. Várják mindazok jelentkezését, akik írásaikkal szeretnék megörvendeztetni a közönséget. Aki novellával jelentkezik, egy művet olvashat fel. Elolvasta kinél lehet további részletekért érdeklődni.

Izgatott lett. Naná, hogy elmegy. Melyik novelláját olvassa fel? Már elég nagy a választék, s most döntenie kell.

- Megvan, felolvasom a kislány és a léggömb esetét. Ebben sok a humor, megnevettetheti a hallgatóságot, de egyben tanulságos is.

Kinyomtatta, 14-es betűmérettel.

- Sokkal jobb lesz így olvasni, nem folynak majd össze a betűk.

Az irodában nagy volt a nyüzsgés. Csak a szokásos napi rutin. A telefon szakadatlanul csörgött. Minden asztalon számítógép. Kattogtak az egerek, gyors kezek gépelésének hangja hallatszott. Egy nyomtató csendes duruzsolása jelezte, nagy munka folyik.

Szabi kollegája, Nándi, ma is tréfás kedvében volt. Életeleme a bohóckodás, bolondozás, mások ugratása. Különösen Szabit szerette macerálni.

- Micsoda szódásüveg? Miért nem hordasz kontaktlencsét?

- Ha bírnam, hordanám. Nincs más választásom.

- Ugyan, így aztán várhatod, hogy rád találjon az igazi!

Szabi erre nem szólt semmit. Megszokta már az ugratásokat, s megtanulta, jobb, ha nem reagál. Ezzel ő bosszanthatja azt, aki hergelni akarja.

Szorgalmasan végezte munkáját. Nagyon várta már a felolvasói estét. Itt a nagy lehetőség, hogy közönség előtt bemutatkozhasson.

A többiek hamarosan kávé- és cigiszünetet tartottak.

Szabi elővette a szépen kinyomtatott novelláját és még egyszer figyelmesen átolvasta. Fontos a hangsúly, a megfelelő időben tartott szünet, a jó hanghordozás stb.

Az irományát gondosan elrakta, majd szemüvegét a tokjába csúsztatta. Még nagy szüksége lesz rá a későbbiekben, ezért az asztalon hagyta.

- Elmegyek, járok egyet, olyan szépen süt a nap.

Eközben Nándiék visszatértek az irodába.

- Most itt a remek alkalom, kiszúrok vele. Eldugom a szemüvegét, majd fog nézni. Már előre látom, milyen kétségbeesett arcot fog vágni! Ha-ha-ha.

- Hagyd már, ez nem játék! - figyelmeztette Ákos, de hasztalanul. Nándi amit a fejébe vett, azt tűzön-vízen keresztül vitte.

Felvette a tokot, s elindult a fogas felé. A kabátja legbelső zsebébe rejtette. Majd kényelmesen visszaült a helyére, s úgy tett, mint aki nagyon dolgozik.

- Hol van a szemüvegem? - Határozottan emlékszem, hogy itt hagytam! Tokostól eltűnt! - rémüldözött Szabi. Aprólékosan felkutatózott mindent, de sehol.

- Na, mi van, hol a szódásüveg, hova raktad? Pedig olyan precíz vagy! - gúnyolódott Nándi, de nevetés bujkált a hangjában.

- Te raktad el! - kiáltotta Szabi szikrázó szemmel. - Nem vagyunk már gyerekek, elég a tréfából, add vissza! Nélküle elvesztem, nem látok rendesen!

- Ne kend rám, keresd meg magad, te hagytad el - évődött tovább a másik.

A munkaidő a vége felé közeledett. A szemüveg még mindig nem került elő.

Egyszer csak kivágódott az ajtó. Pista jelent meg izgatottan, kissé csapzottan, zihálva.

- Neked nem szabin kellene lenned? - kérdezte Nándi.

- Megszületett, megszületett, megszületett a fiam! Nézzétek csak! - Telefonján lelkesen mutogatta a kisbabáról készült képeket.

- Nagyon édes - mondták valamennyien. Szabi csak homályosan látta. Nem tudta jól kivenni a kis alakot.

- Ezt meg kell ünnepelni! - húzott elő a táskájából Pista egy üveg édes pezsgőt.

- Itt nem lehet, még megláthatják.

- Vége a munkaidőnek, ünnepelni csak szabad.

Türelmetlenül bontogatta az üveget.

- A mindenit, nem akarja az igazat! - mondta kissé idegesen.

Ezután minden nagyon gyorsan történt. A nagy durranás, a dugó pattogása, majd Nándi kiáltása.

- Jaj, a szemem!

Döbbent csend.

- Te jó ég, most mi lesz? - tört fel innen is, onnan is a kiáltás.

- Most az egyszer szerencséd volt - mondta Ákos. - A dugó először a szekrénynek pattant, s csak utána a szemednek. Ha fordítva sül el...

Nándi leroskadt a székébe. Nagyokat pislogott. Még fáj a szeme egy kicsit, de érezte, nincs nagy baj.

Szabi kezét érezte a vállán.

- Jobban vagy? Meg kéne mutatni szemésznek is, nem?

- Nincs rá szükség, már jól vagyok. Az ijedtség sokkal nagyobb volt. Abban a pillanatban lepergett előttem, mi lesz velem, ha megvakulok.

- Szabi, borzasztóan sajnálom a heccelődéseimet. Most már tudom, Isten nem ver bottal, tudom, miért kaptam a büntetést.

- Szerencse, hogy nem lett komoly bajod, én is megijedtem - mondta Szabi még mindig riadtan. Saját szemüvegéről szinte teljesen megfeledkezett.

Nándi felállt a helyéről. Odament a fogashoz, kivette a kabát belső zsebéből a szemüveget és ünnepélyesen odavitte kollegájának.

- Kérlek, ne haragudj. Szeretném, ha ezentúl barátok lennénk - nyújtotta felé a szemüveget.

- Örömmel.

- Ez még nem minden - folytatta Nándi. - Szeretném a sok ugratásomat jóvá tenni. Segítek neked novelláid reklámozásában, terjesztésében. Vannak összeköttetésem, most kapóra jöhetnek.

- Nagyon köszönöm - mondta Szabi csillogó szemmel.

Érezte, hálával telt meg a szíve. Talán lesznek ezután igazi barátai is.

- Akkor most duplán koccinthatunk - mondta Pista. - A fiamra és a születendő barátságára!

A felolvasóest remekül sikerült. Sok volt a móka, kacagás. Szabival többen kezét ráztak. Volt, aki külön hívta, olvasson fel műveiből máshol is, pl. klubokban, egyesületeknél stb.

- Most valami elkezdődött, életem regénye, kalandra fel! - kiáltott fel szobája csendjében. Levette szemüvegét, megtisztította, gondosan a helyére tette.

- Holnap új napra ébredek!

Szeretet szárnyán

„A szerencse valójában nem más, mint hogy az ember körülnéz, hogy meglássa, hol vannak a barátai: mert az angyalok az ő szavaikon keresztül hallatják a hangjukat.”

(Paulo Coelho)

Reggel fél hat körül lehetett. A szoba csendjét az ébresztőóra éles hangja verte fel. Titanilla, becézzük csak Titinek, felriadt. Nem aludt mélyen, mégis az óra éles hangja váratlanul érte. Lenyomta a gombot. Megdörgölte a szemét, nagyot ásított.

- Hányszor megfogadtam, hogy kicserélem ezt az órát zenés ébresztőre! - Mindig csak fogadkozom, de ennek vége! Adandó alkalommal veszek egyet!

Reggeli teendői közben bekapcsolta a rádiót. Nagyon szerette a zenés reggeli műsorokat, mindjárt jobban indul így a reggel.

Egyszer csak egy beszélgetés töredékére figyelt fel. Arról folyt a szó, hogy május 10-én, hosszú idő után, ismét koncertezik az ÉMI. Biztosan megint teltház lesz, a jegyek hamar elkelnek... a közönség rajong az ÉMI-ért!

Titinek a torkában dobogott a szíve. Kedvenc zenekaráról beszélnek!

ÉMI: Édes Muzsika Ismét. Kimondottan kellemes, lágy, nyugalmat sugárzó dallamokat játszanak oboán, harmonikán, gitáron, és persze szintetizátoron. Zenéjükben van valami édes, lüktető ritmus, mégis békesség árad dallamvilágukból.

Titinek megvan az ÉMI összes albuma, DVD-je, rengeteget olvas róluk a Neten. Micsoda boldogság lenne élőben látni őket koncertezni! Gombócot érzett a torkában. Sajnos, nem engedheti meg magának, nincs jegyre pénze. Tudja, drága mulatság ez!

Titi már évek óta albérletben él. Fizetése éppen arra elég, hogy a rezsit és a lakbért fizesse. Félretenni keveset tud, az a kis összeg pedig azt fedezi, ha valamit meg kell javíttatnia.

Férje nemrég elhagyta. Gyermekük nincs, egyedül él. Nem gondolhat most koncertjegyre.

Munkahelyén csodálkozva kérdezgették.

- Mi van veled? Miért lógatod az orrod? Máskor mosolyoddal te vidítasz fel bennünket!

- Semmi, csak nem aludtam jól.

Nem akart ilyen pitiáner problémával előállni, amikor tudta, a többiek sokkal komolyabb nehézségekkel birkóznak. Van, aki alig-alig boldogul a hiteltörlesztéssel, egy másik családnál 3 gyermeket kell taníttatni, ismét máshol idős hozzátartozót ápolnak.

Lassan, komótosan peregetek a percek, az órák. Egyhangúan telt a nap.

A munkaidő vége felé Gitta félre vonta Titit.

- Szeretném, ha meginnánk egy kávét a büfében. Már rég voltunk együtt.

Egy percig csend volt. Titinek ma még több elintéznivalója akadt. Időpontra megy a házi-orvoshoz, ma még vásárolnia kell egy kis kenyeret, tejet, felvágottat, a postára is be kell ugrania a csekkeket befizetni. Mégsem utasíthatja vissza ezt a kedves felajánlást, látja, hogy Gitta fel akarja vidítani. Meg különben is, rég nem beszélgettek.

- Nincs kibúvó, Titi - bökte meg tréfásan Gitta.
- Menjünk, de nem tudok sokáig maradni!

A büfében viszonylag kevesen voltak. Körös-körül ínycsiklandó illatok terjengtek. A kávé mindent felülmúlt. Egy kis süteménnyel fogyasztva megszépíti a napot.

Gitta körüljártatta tekintetét. Úgy ismerte ezt a helyet, mint a tenyerét, mégis szeretett nézelődni. Sokszor bukkant újdonságra, mint most is:

- Odanézz!

Titi elgondolkodva kevergette kávéját. Meglepetten kapta fel a fejét.

- Mi az?

- Ott, a pénztár mellett!

Titi követte barátnője tekintetét. Ott virított hívogatóan ÉMI plakátja.

- A kedvenceid! Elmész, ugye?

- Majd meglátom - mondta Titi.

Egyszer csak felcsendült a pénztáros, Jolika hangja.

- Egy kis figyelmet kérek! Kaptam néhány tiszteletjegyet a május 10-ei koncertre! Akkor adhatom oda, ha játszunk egy kicsit. Egy-egy kérdést teszek fel a zenekarral kapcsolatban, s aki megválaszolja, már a szerencsések között lehet!

Titi nem akart hinni a fülének. Csillogó szemmel figyelt.

- Mi a címe annak az ÉMI számnak, amely alliterál?

- Alliterál, tehát azonos kezdőbetűs szavakból áll. Tudom!

Mindez másodpercek töredéke alatt futott át az agyán.

Felugrott, majdnem a kávéját is kiborította.

A szám címe: Szeretet Szárnyán!

- Gratulálok! Parancsolj, a tiszteletjegy!

Sugárzó arccal ült vissza a helyére. Kezében szorongatta a jegyet. Álomból valóság!

- Naná, hogy elmegyek! - mondta örömtől repesve barátnőjének.

- Még mindig nem értem, miért voltál idáig olyan lehangolt.

- Tudod, a rádióban hallottam reggel a hírt, azonban tudtam, nem engedhetem meg magamnak. Nem akartalak benneteket terhelni.

- Tudod, a gondok egy kicsit könnyebbek, ha többen cipeljük. Máskor ne félj megosztani velünk, hátha tudunk segíteni.

- Ha nem jövök el veled kávézni...

- Bizony!

- A segítség mindig onnan érkezik, ahonnan nem is várjuk. Nem is számítunk rá, váratlanul jön. Ezért soha ne add fel!

Így beszélgettek még, s mondanom sem kell, Titiből csak úgy folyt a szó.

Ránézett a jegyre. Egy pillanatra sem tette volna le a kezéből. Nézegette.

- Május 10. - a születésnapom!

Gyógyító álm

„Fekete országot álmodtam én,
ahol minden fekete volt,
minden fekete, de nem csak kívül:
csontig, velőig fekete,
fekete, fekete, fekete.”

(Babits Mihály)

Esős, borongós reggel volt. Amikor Judit kinyitotta a szemét, ismét zsörtölődve vette tudomásul ezt a ronda időt.

Napok óta érezte, hogy valami nincs vele rendben. Minden apróság kihozta őt a sodrából, csípősen, mogorván beszélt családjával, barátaival, munkatársaival. Hamar dühbe jött, csapkodott, ok nélkül felemelte a hangját. Az is megesett, hogy földhöz vágott egy-egy tányért, poharat.

Nem tudta megmagyarázni, mi történt vele, de különösebben nem is bántotta a dolog.

Most is morcosan szólt a férjére:

- Hányszor kell még elmondanom, hogy töröld le a lábad, mielőtt bejössz!

- Neked is jó reggelt! - mondta Zsolt.

Nem értette, Jutkának mostanában mi baja. Bármit csinál, semmi sem jó.

Hiába próbál vele szót érteni, mindig csak az a vége:

- Hagyj békén, fáradt vagyok! Vagy: - Nem látod mennyi a dolgom? Nem érek rá most locsogni!

A munkahelyen többeknek is feltűnt a viselkedése.

Már ott tartott az ügy, hogy a főnöke behívatta, s komolyan elbeszélgetett vele. Mondta, ha legközelebb is meghallja, hogy így beszél az ügyfelekkel, írásbeli fegyelmemben részesíti.

Valahogy még ez sem riasztotta el Jutkát.

Barátai egyre inkább eltávolodtak tőle. Észrevette, hogy többen megriadnak durva, nyers hangjától, kerülik a társaságát.

- Nem baj, nekem így is jó - gondolta.

Aztán jött az a mindent megváltoztató álm!

Amikor nagy nehezen elaludt, koromsötétség vette körül. Semmit, de semmit sem látott.

- Mi ez? Gyűjtsatok már villanyt, miért spóroltok ennyire?

- Ez egy igazi kalandos utazás - szólalt meg egy ismerős hang. Nem ismerte meg.

- Ilyen sötétségben utazni? Miért vakoskodunk?

- Majd az út végén megtudod. Gyere velem!

Valaki karon ragadta, s vitte, vitte egy hosszú folyosón.

- Segítség! Ne olyan gyorsan, félek!

- Ez neked gyors? Csak tempósan megyünk! Ismerem az utat, bízd rám magad!

Most már tudta, ki beszél hozzá. Főnöke hangja volt ez, s ő húzta maga után a sötétben. Érdekes, nem ütköztek neki semminek.

Egy küszöbben megbotlott ugyan, de nem esett el.

Kezét egy szék háttámláján érezte.

- Ül le, és figyelj!

Ült és szédült egy kicsit.

- Fényt! Csak egy kis fényt kérek!

- Majd, ha megérdemled! Most más feladatod van! Támaszkodj a hallásodra, szaglásodra, tapintásodra!

Kellemes, lágy hang vette körül.

- Hiszen ez a mi szélcsengőnk! Hogy kerül ez ide?

A fémrudacsok tovább muzsikáltak.

- Milyen szép! Ez eddig fel sem tűnt!

Egy másik, halk hangot hallott, ritmusosan, egyenletesen. Egy darabig fülelt. Aztán rájött.

- Ez meg a mi óránk! Most olyan biztonságot ad a hangja!

Kop-kop-kop, hallatszott most. Mi ez? Megint fülelt. A hang egyre erősödött.

- Nem találsz ki? Ez bosszantott fel reggel!

- Tényleg, az eső! Előbb csak szépen, halkan esett, most meg szakad. De jó, hogy nem vagyok odakint!

Halk nyávogásra lett figyelmes. Majd egy puha test dörgölődött hozzá.

Először megriadt, de később érezte, milyen kellemes ez az érintés.

- Fogd egy kicsit!

Az ölébe tették a macskát. Amint elkezdte simogatni puha, bársonyos szőrét, hallotta, a cicus dorombolni kezd.

- Milyen megnyugtató!

Így ültek egy darabig.

- Hogy tetszik az utazás? - kérdezte egy másik hang, közben megérintette Judit vállát, hogy ne ijedjen meg.

- Egyre érdekesebb.

Beleszimatolt a levegőbe. De jó illat! Kókusz! Ez az egyik kedvenc kölnim!

Ismerős léptekre kapta fel a fejét. A férje szokott így jönni-menni, ezer közül is fel lehet ismerni!

- Érted jöttem, gyere, menjünk haza!

- Mindjárt, drágám, egy pillanat.

Még egyszer megsimogatta az ölében doromboló kis állatot.

A főnöke szólt hozzá.

- Észre sem vetted, de felértékelődtek benned az apróságok, a mindennapi élet mozzanatai. Eddig mindenért morogtál, panaszkodtál. Ingerült voltál mindenkivel. Most, az utazás során többször elégedettségedet, tetszésedet fejezted ki. Próbálj így élni a hétköznapiakban is! Nyisd ki a szemed!

Eltűnt a sötétség, helyette ragyogóan sütött a nap.

Férje még mellette aludt.

Jutka halkán felkelt, kiment a konyhába és vidáman készített Zsoltnak egy csésze kávé.

Úgy, ahogy szerette - kevés tejjel, egy kis cukorral.

Bandi bácsi

„Ne a sikerről ábrándozz, ha sikeres szeretnél lenni; csak csináld, amit szeretsz, amiben hiszel, és a siker magától jönni fog.”

(David Frost)

A Volán-busz motorja halkan duruzsolt. Időnként az irányjelző jellegzetes kattogását lehetett hallani. Jó meleg volt, kint annál hűvösebb szél fújt.

A buszvezető gondosan figyelte az utat. Itt-ott jégfoltok voltak láthatók. Mindig óvatosan, mégis határozottan vezetett. Szerette ezt a szakmát, még ha korán kellett is kelnie. Már megszokta. Halkan szólt mellette a rádió. A jó zene vidámsággal töltötte el. Közlekedési híreket is hallgatott, melyek sokszor hasznosnak bizonyultak.

A 20 év alatt rengeteg utast látott, többekkel váltott pár kedves szót. Egyik kis utasára különösen jól emlékezett, íme a kis történet:

Szandi édesanyjával ácsorgott a buszmegállóban. Fázósan húzta feljebb kabátján a cipzárt. Hátitáskája most is meg volt pakolva rendesen, mégsem bánta.

- Gyere, kicsim, jön a busz! - szólt Szandi édesanyja.

A megállóban többen voltak. Az egyik felszálló telefonját nyomkodva furakodott előrébb, nem is figyelve a többiekre. Szandit majdnem fellökte. Kis híján elcsúszott a jeges járdán.

A kislány görcsösen szorongatta fehér botját. Egyedül még nem közlekedett vele, de magánál tartotta jelzéseként. Ennek az utasnak ez sem számított.

Végre felszálltak a buszra.

- Szervusz, kislány, jól vagy, ugye? - kérdezte a sofőr.

- Köszönöm, igen, csak kicsit megijedtem - csicseregte a vékony hangocska.

- Bandi bácsi vagyok, ne félj, vigyázok rád!

- Köszönöm! Engem Szandinak hívnak!

- Szép neved van!

A jegyeket közben megváltották. Leültek a sofőr mögött lévő dupla ülésre.

Ismeretségük így kezdődött.

Bandi bácsi sokszor látta ezután a kislányt. Általában jókedvű kis teremtés volt. Egy-egy kedves szót mindig váltott vele. Pár perces kis beszélgetéseik során összetegeződtek.

Látta azt is, hogy édesanyjával rendszeresen tanultak. Hol egy-egy verset mondott fel, hol valamilyen szöveges matematikai feladaton dolgoztak.

Néha kedve támadt volna hosszasabban beszélgetni a kislánnyal, de ezt nem tehette, neki az utat kellett figyelnie.

Egyik reggel Szandi bánatosan szállt fel a buszra.

- Szandikám? Mi a baj? - kérdezte komoly aggodalommal Bandi bácsi.

- Félek! Nagyon félek!

- Mitől?

- Fogászatra megyünk.

- Csak rutin ellenőrzésre - mondta mosolyogva Szandi anyukája. - Reméljük, minden rendben lesz.

Másnap vidáman mondta a kislány:

- Bandi bácsi igazad volt, nem történt semmi baj a fogászaton!

- Akkor jó! - mosolygott.

Egyszer előfordult, hogy a kislány már messziről köszönt neki, de jaj, nem Bandi bácsi ült a sofőrülkékében.

Nagy volt a csalódás, de amikor másnap találkoztak, megnyugodott.

- Hiányoltalak, Bandi bácsi!

- Aranyos vagy! Tudod, több kollegám is van, akikkel váltjuk egymást.

Szandi kitalált édesanyjával egy titkos jelet. Ha kedvenc buszvezetője ült a volánánál, az anya kétszer egymás után, röviden megszorította gyermeke kezét.

Ha valaki más volt ott, a kézszorítás hosszabb volt. Így többet nem fordult elő félreértés.

Sofőrünk sokszor elgondolkodott a kislány sorsán. Vajon hogyan él? Hogy boldogul a mindennapokban?

Egyik este kezébe akadt otthon egy gyógyszeres doboz. Jobban megnézte, s akkor látta, hogy van a dobozon valami.

- Nini, ez lehet a vakok írása, Braille-felirat a dobozon!

Annyit már tudott, hogy a vakok kézzel és nem szemmel olvassák ezt a különleges írást.

Ahogy ujjjaival tapogatta, nem tudott kivenni semmit, csak kiemelkedéseket érzett.

- Ez a kislány biztosan felismeri a betűket, Istenem - gondolta meghatottan.

Egyik alkalommal Szandi ragyogó arccal szállt fel a buszra.

- Mi történt? - kíváncsiskodott Bandi bácsi.

- Első helyezett lettem! Megnyertem a szavalóversenyt!

- Ez csodálatos dolog, gratulálok.

Pár perces együttlétük alatt megtudott ezt-azt a gyerekekről. Nagyon megszerette vidámságáért, kedves, mosolygós arccskájáért. A kicsi mindig úgy örült neki, amikor találkoztak, s ez olyan jólesett a férfinak.

Végül, egyik reggel, komoly, szomorkás arccal szállt fel a kislány a megszokott lépcsőkön.

- Bandi bácsi, elköltözünk. Másik iskolába fogok járni. Sajnos nem utazgathatunk együtt többet. Készítettem Neked valamit, Bandi bácsi, tessék!

A férfi szóhoz sem jutott. Mivel Szandi mindig végállomásnál szállt fel, tudta, lesz ideje Bandi bácsinak megnézni a kis ajándékot. Amikor kibontotta, könny futotta el a szemét.

Egy gyönyörű képeslapot tartott a kezében. Amint kinyitotta, rögtön felismerte a vakok írását, s alatta a nyomtatott betűket, melyeket Szandi édesanyja írt oda gondosan, hogy a férfi is elolvashassa:

„Kedves Bandi bácsi!

Köszönöm az együtt töltött szép pillanatokat! Mindig vigyáztál rám és a többi utasra is! Remélem, egyszer megkapod érte méltó jutalmadat! Soha nem felejtelek el! Kedves szavaidra mindig emlékezni fogok!

Szeretettel:

Szandi”

- A jutalmamat már megkaptam, tőled, nagyon köszönöm! - mondta meghatottan a kislánynak.

A hosszú évek alatt, most kapott először igazán szívből fakadó megbecsülést.

Legféltebb kincsei között őrzi majd, s vele a kis Szandi életkedvet sugárzó mosolyát.

Utcazenész

„A zene ott kezdődik, ahol a szó hatalma véget ér.”

(Claude Achille Debussy)

A harmonika ezen a napon is gyönyörűen szólt Attila kezében. Lélekemelő dalokat tudott elővarázsolni a hangszerből.

Az utcán jöttek-mentek az emberek. Többen közönyösen haladtak el mellette. Voltak olyanok is, akik sietősen, a másikat félrelökve loholtak az indulni készülő buszhoz.

Leginkább a gyerekek álltak meg bámészkodva, s figyelték, hogyan játszik a bácsi azon a nagy hangszeren. Szüleik nem egyszer figyelmeztették csemetéiket, hogy ne tátsák már a szájukat, hanem siessenek, mert ők ugyan nem fognak rájuk várni.

Voltak, akik rosszálló tekintetet vetettek az utcazenészre, sehogy sem akarták elfogadni tevékenységét ilyen környezetben.

Attila legdrágább kincse a harmonikája. Már gyermekkorától óta zenél, tehetségét édesapjától örökölte. Sok rendezvényen fellépett már, s ő volt az, aki a ballagásokon kísérte az osztályokat szebbnél-szebb dalokkal. Saját ballagásán is ő játszott.

Nem akart komolyzenei pályára lépni, szerette a könnyed, örökzöld, fülbemászó dallamokat.

Jelenleg, hivatalos engedéllyel, utcazenészként keresi kenyerét. Különböző stílusban játszik: decemberben a gyerekeknek mikulásváró dalokkal szerez meglepetést, Valentin-nap alkalmából órákon át szerelmes dalokkal szórakoztatja közönségét, a hölgyeknek is kedveskedik zenei szépségekkel, a költészet napján megzenésített versekkel rukkol elő, nyáron a hőséget csillapító vidám slágereket játszik.

Amikor észreveszi, hogy valaki szomorú, harmonikájából vidám akkordokat csalogat elő.

Mellette található egy szép, nagy, szív alakú doboz „Szívhez Szóló Muzsika” felirattal.

Ide lehet adakozni.

Sajnos, nem megy túl jól, csupán a napi betevőre és a bérleti díj fizetésére elég, amit kap.

Utcazenészünk elég sokat nélkülöz, hiszen ki van téve az időjárás viszontagságainak, mégis lelkes, a zene szeretete fűti.

Felhős, hűvös, szeles idő volt egész nap. Munkája végeztével Attila kissé átfázva, és fáradtan tért haza.

Felesége finom, meleg vacsorával várta.

- Milyen napod volt ma? - kérdezte Andi - kimerültnek látszol.

- Az is vagyok. Úgy látszik, valamin változtatnom kellene.

- Hiszen olyan gazdag a repertoárod, mi mást játszhatnál még?

- Nem tudom. Érzem, sokaknak semmit sem jelent a harmonikaszó. Kicsit olyan, mintha csak magamnak játszanék.

- „A muzsikusként dalból van a lelke...” - dúdolta Andi.

- Valaminek történnie kell, hogy érezzem, szükség van a játékomra! - sóhajtotta Attila. - A zene az életem! Rengeteg gyakorlás fekszik minden eljátszott dallam mögött, ezt csak az tudja, aki maga is zenész, vagy intenzíven muzsikál. A melódiák nem másznak bele csak úgy az ember fejébe/kezébe.

Egy szerdai napon történt valami, ami mindörökre megváltoztatta utcazenészünk életét.

A sok-sok kitartó gyakorlás meghozta gyümölcsét.

Ezen a bizonyos napon is egyre-másra muzsikált. Saját hangulatát is javítandó, pörgős talpalávalóval fűszerezte játékát.

Egyszer csak azt vette észre, hogy valaki csillogó szemmel nézi. Most nem egy gyermek állt meg előtte, hanem egy mosolygós, fiatal hölgy.

- Bravó! Gratulálok! Szinte táncolni volna kedvem! Ön igazán tehetséges!

- Köszönöm - mosolyodott el Attila. - Melyik a kedvenc száma, mit játszunk?

- Nekem sok van - nevetett vidáman a nő -, talán a „Próbálg meg lazítani”.

Már fel is csendült.

- Komolyra fordítva a szót - mondta a fiatal nő mosolyogva -, lenne egy javaslatom az Ön számára. Tudja, mozgásukban és látásukban korlátozott gyermekek számára vezetek munkatársaimmal zenés terápiát „Gyógyító dallamok” címmel. Látnia kellene, mennyire élvezik a muzsikát. Számos esetben CD-ről adjuk a háttérzenét, de az élő zene az igazi. Szeretném, ha Ön csatlakozna hozzánk, s ha tetszik, akár rendszeresen is foglalkoztatnánk. Nem önkéntes alapon!

Mindezt szinte egy szuszra mondta.

- Elnézést, hogy megkérdem - hebegte Attila -, ha a gyermekek mozgásukban, ill. látásukban korlátozottak, hogyan tudnak zenére mozogni?

- Ki-ki a maga képességeihez mérten. Többen táncolnak is. Mindenkinek van segítője, akikkel együtt pompásan összehangolódnak. Átérik a muzsika szükségességét és jótékony voltát. Időnként latin-amerikai ritmusokat is belecsempészünk.

- Köszönöm - mindenképpen elmegyek, érdekel a program.

Megbeszélték a pontos címet, s a legközelebbi terápia időpontját.

Amikor Attila belépett a tágas, nagy, világos terembe, szívét valami melegség járta át. Mosolygós arcok tekintettek rá, innen is, onnan is.

A teremben kellemes meleg volt, táncra kiválóan alkalmas.

- Gyerekek! - mondta Viki, a terápia vezetője. - Hadd mutassam be nektek Attila bácsit. Harmonikájával varázslatos hangulatot fog teremteni, majd mindjárt meghalljátok!

Zenészünk egyre-másra játszotta a vidámabbnál vidámabb dalokat. Csak azt látta, hogy körülötte minden csupa mozgás, tánc, vidámság. A segítők gondoskodtak arról, hogy a kevésbé jól mozgók is kellemesen érezzék magukat.

Sokan ritmusra tapsoltak, volt, aki dobolt, mások egymásba kapaszkodva különböző tánclépéseket tettek.

A zenés előadás után mindenki Attila körül nyüzsgött, többen a hangszerét szerették volna megcsodálni. Voltak, akik próbálták megszólaltatni, de kezük túl kicsi volt ahhoz, hogy a harmonikát húzzák. Attila sokaknak ebben is segített, nagy derűtséget váltva ki mindenkiből.

Sugárzó arcok körös-körül, s valami, a muzsika által felidézett, szavakkal nem szemléltethető hangulat.

Száz szónak is egy a vége. Attila rendszeresen járt a gyerekekhez zenélni, így utcai zenélését egyesítette a gyógyító muzsika csodálatos munkájával.

- Ez az, amit mindig is hiányoltam - mondta otthon feleségének. - Ez az öröm nem mindenhol és nem mindenkinek adatik meg, szerencsés helyzetben vagyok.

- A zene ölelésében minden jó - mondta mosolyogva Andi. - Aki ezt megtapasztalja, kincset talál.

Újra itthon

„Mindannyian tudjuk, hogy az otthon nemcsak négy falat, tárgyakat jelent, az otthon menedék. Az az ember, akinek van hová - és van kihez - hazamenni, mindenkor könnyebben viseli az élet konfliktusait, csapásait. Az otthon számomra azt is jelenti, hogy valaki meghallgat, valaki megvigasztal.”

(Szabó Magda)

Dóra kimerülten tette meg házukig az utolsó pár lépést. A szél erősen fújt, az esernyőnek nem sok hasznát vette. Érezte, mennyire átázott ebben a szakadó esőben. Mintha dézsából öntötték volna, úgy zuhogott. Kegyetlenül fázott. Alig várta, hogy egy jó meleg fürdőt vegyen. Nagyon éhes is volt már. Tegnapról maradt rakott krumpli, milyen jól fog ez most esni!

Férje, Zoli már nyitotta is az ajtót.

- Édesem, hál' Istennek, hogy újra itthon vagy!

Látta, hogy felesége csurom víz. Nem is faggatta hát, máris ment elkészíteni a meleg fürdőt.

Tíz éve éltek már együtt. Zoli azóta is gondos figyelemmel és gyengédséggel vette körül nejét. A házimunkából is kivette részét, minden zokszó nélkül. Gyermekkorában arra nevelték, hogy ne csak a kinti munkálatoknál segítsen, hanem a konyhában is. Soha sem lehet tudni, mit hoz az élet!

Dóra a kellemes meleg fürdő után, száraz ruhában, már sokkal jobban érezte magát.

A konyhában várta a rakott krumpli és egy csésze jó meleg, citromos tea.

- Hálásan köszönöm! - mosolygott férjére.

- Egyél csak, utána majd elmondod, mi történt.

Egy pár SMS-t váltottak a nap folyamán, ami pont arra volt jó, hogy Zoli tudta, felesége jól van, csak később jön haza.

Aki könyvel, többször előfordul ilyesmi.

Ma azonban nem dolgozott, ezért is volt furcsa a hosszas távolmaradás.

Vacsora után a nappaliban ültek, kezük összekulcsolódott. Majd hosszasan átölelték egymást, a csók sem maradt el. A rendszeres érintés, s a napi program megbeszélése sokat jelentett mindkettejük számára.

- Mesélj, drágám! Mi volt a munkaalkalmasságin?

- Azt hittem, ennek a napnak már soha sem lesz vége! - sóhajtott egy nagyot Dóra.

- Hogyhogy? Hiszen egy egyszerű rutinvizsgálatról volt szó, nem?

- Az egész rosszul indult. Hiába mentem ki időben a megállóhoz, egyszerűen ott hagyott a busz!

- Ez nem lehet igaz!

- Hiába integettem, úgy elhúzott, mintha ott sem lettem volna. Olyan szerencsések azok, akik Pesten laknak. Bezzeg a járatokat ott sűrűbben indítják! Nekem várnom kellett a következőre, ami csak egy óra múlva jött! Mondanom sem kell, rengetegen voltak rajta. Így végig állnom kellett. Már majdnem odaértünk a kórházhoz, amikor egy nagy durranásra lettem figyelmes.

- Csak nem defekt?

- De bizony az. Lerobbantunk. Leszállítottak.

- Ez úgy látszik, nem a te napod, szívem!

- Ez még csak a kezdet.

A kórház két megállónyira volt, így odasétáltam. Már sokan váraoztunk. Az orvos csak nem jött. Kiderült, lerobbant a kocsija, jön, amint tud. Jól megvárakoztatott.

A várakozók között volt egy nő, aki állandóan jajveszékelt. Egyfolytában panaszkodott a társának. Az embernek teljesen leszívta az energiáját.

Utána pedig egy kisgyerekes anyuka jött. A kicsi szüntelenül visított, mint akit nyúznak. Nem lehetett lecsendesíteni. Már a fejem is megfájdult.

Mire bejutottam, a vérnyomásom sem volt tökéletes, de ez nem meglepő.

A doki megvizsgált, mindent rendben talált, alkalmasnak nyilvánított.

Gondoltam, beviszem a papírt a munkahelyemre, leadom, s nincs rá gond.

- Sikerült leadnod?

- Igen, de hosszas tortúrával.

Amikor beértem, azt láttam, hogy nagy csoport áll a bejáratnál. Megdöbbenve érdeklődtem. Kiderült, bombariadó van. Ácsoroghatunk kint. Közben eleredt az eső. Először csak szitált, majd egyre jobban hozzáfogott.

Itt is jól megvárakoztattak. Végre bejutottam, leadtam, amit kellett. Gondoltam, végre mehetek haza, hiszen elvileg mára szabadnapot kaptam a sok-sok túlóra miatt.

Már éppen el akartam menni, amikor a főnököm megszólított.

- Dórika! De jó, hogy itt talállak! Most kaptunk egy határidős munkát, már tegnapelőttre kellett volna! Muszáj segítened!

Ilyenkor nincs mit tenni. A határidő, az határidő. Én voltam a hunyó. Minek vittem be a papíromat? Egy napot igazán várhatott volna!

- Tehát benntartottak!

- Igen. Közben áramszünetünk is volt, elveszett pár adat, amit pótolni kellett.

- Azért ettél tán valamit?

- Nem sokat. Ha dolgozni kell, még hozzá ilyen határidők mellett, nem sok falat megy le a torkomon.

Mire végeztünk, igencsak beesteledett.

A buszt pedig lekéstem. Hiába mondtam bent, hogy megy a buszom, ez senkit sem érdekelt.

Az orrom előtt ment el, így megint várhattam a szakadó esőben.

- Látom rajtad, még nem mondtál el mindent!

- Igen. Majdnem tragédia történt. A sofőr megcsúszott valami vizes folton, s kis híján átszakította a szalagkorlátot a hídon!

- Te jó ég!

- Szerencsére időben félrekapta a kormányt, s visszahúzza a buszt!

Dóra szeme könnybe lábadt. - Tudod, az egész életem lepergett előttem! Rettenetesen félttem! Aztán, olyan örületes honvágyam lett! Otthon, édes otthon, s Te, aki mindig tárt karokkal vársz!

Zoli szorosán magához ölelte.

- Ha lezajlanak a határidős sürgős feladataid, vegyél ki pár nap szabit, igazán rád fér!

- Igazad van. Mostanában fáradtnak érzem magam. Kell egy kicsit pihenni. Tudod, olyan jó volt tudni, hogy Te itt vagy Nekem. Vársz rám, törődsz velem.

- Ez mindig így lesz, ugye tudod?

- A kényelmes fotelom is úgy hiányzott. Még az óra ketyegése is.

Nevettek.

Dóra kisvártatva megszólalt:

- Most te jössz, meséld el, milyen napod volt!

- Szerencsére egész jó.

- Sok kocsit hoztak be?

- Nem többet, mint máskor. Olyan jó, amikor segíthetek, több ügyfelem is kifejezte már háláját. Nézd csak, ezt neked hoztam!

Dóra odapillantott.

- A kedvencem, konyakos meggy!

- Amikor megkaptam, Rád gondoltam.

- Hiába, nagyon szerencsés vagyok, hogy itt vagy Nekem! - pillantott rá hálásan Dóra.

- Én is!

Ma nem kapcsolak tévét. Még sokáig beszélgettek. Élvezték egymás társaságát, és az otthon melegét.

Semmi sem természetes

„Mosollyal ébredj, s leld meg életed...
Éld meg, élvezd, ízleld, szagold, érezd.”

(Joe Knapp)

Az osztályfőnöki óra a végéhez közeledett. A teremben nagy volt a nyüzsgés, többen puskákat készítettek a töri dogához.

- Egy kis figyelmet kérek! - harsogta túl a lármát a tanárnő. - A következő órára kiselőadásokat szeretnék hallani tőletek!

- Fúj! Micsoda hülyeség már megint - hallatszott innen is, onnan is.

- Az ilyen jellegű véleményekre nem vagyok kíváncsi! - Tehát az előadás témája: „Itt és most - éljünk meg minden pillanatot!” - írta fel a táblára nagy betűkkel. - Jó lesz, ha figyeltek a filmvetítésen, és saját véleményeteket is belefoglalva készültök a kiselőadásokra. Időtartam: 5-10 perc között. Egy kis sorozatot tervezek, így több osztályfőnöki óra is erről szól majd. Kinek van kérdése?

A teremben csak mormogás hallatszott.

Kicsengettek, a tanárnő már ki is sietett az osztályból.

- Micsoda sületlenség! Ez is csak az ofőnek juthatott eszébe! - zsörtölődtek többen is.

Csabi elgondolkodva ült a padjában. Szerette a pszichológiát és a lélektannal foglalkozó témákat.

- Majd Csabi, a kis eminens megint bevágódhat!

Csabi már régóta nem törődött az ilyen jellegű beszélésekkel. Egyik fülén be, a másikon ki.

Már nagyon várta a filmvetítést. Gondolta, utána bemegy a könyvtárba és olvas egy kicsit a témában. Annyit már tudott, hogy a pozitív pszichológia része. Érdekesen hangzik.

Elérkezett a nagy nap, a kiselőadások megtartása.

Többen nem vették komolyan a témát és volt, aki szánalmasan összecsapta.

A tanárnő csak a vállát vonogatta, osztályzatot nem adott. Szerette volna, ha a diákok örömeiket lelik a feladatban. Úgy látszik, a filmvetítés nem csinált kedvet hozzá.

Csabára került a sor, az osztályban már pukkadoztak a többiek.

- Ebből elég legyen! Tessék végighallgatni a másikat! Ha már készült, ne zavarjuk!

- „Itt és most, éljünk meg minden pillanatot!” - kezdte Csabi. - A cím nagyon elgondolkodtatott. Megéljük-e a jelen szépségeit? Gondolataink sokszor a múltban kalandoznak el, vagy a jövőbeli terveinken, céljainkon töprengünk. Közben pedig nem vesszük észre a körülöttünk lévő szépségeket.

- Nagyon jó, Csaba, folytasd csak!

- A napokban történt velem valami, ami felerősítette bennem a pillanat megélésének fontosságát.

- Bla, bla, bla!

- Feri, még egy szó, s röpdogát írsz a jövő órán az anyagból és a többi hangoskodó is!

- Tehát - kezdett neki Csaba ismét -, múlt csütörtökön nem éreztem jól magam. Tanítás után még be akartam menni a könyvtárba, de már nem volt hozzá erőm. Nagyon rossz volt a közérzetem.

Másnap reggelre szörnyen náthás lettem, hőemelkedésem is volt. Valami makacs fertőzést szedtem össze, mert napokig éreztem a hatását. Mégis volt valami tanulsága.

Amikor anyu próbálta kedvenc ételeim egyikét belém diktálni, friss kenyeret, téliszalámival, csak fanyalogtam.

Kiderült, egyáltalán nem éreztem ízeket. A máskor olyan ropogós kenyérnek elveszett a finom aromája. Csak azt éreztem, hogy puha és kemény valamit rágok felváltva, attól függően, hogy a belét, vagy a héját eszem éppen.

A szalámi íze is elveszett, csak az állagát éreztem. Kicsit olyan volt, mintha gumit rágtam volna.

Más ételek ízét ugyancsak nem élvezhettem, a kedvenc csokoládémat sem. Az üdítőket pláne nem. Így nassolni sem volt kedvem! Minek, ha úgysem érzem?

Az orromon egyáltalán nem kaptam levegőt. A már említett szalámi illatát már messziről lehet érezni, most ez is eltompult.

Ilyenkor nyílik az orgona, illata csodálatos... lenne!

Mivel a megfázás nagyon levett a lábamról, hangokat is nehezen hallottam. Mindkét fülem teljesen bedugult. Minden hang nagyon távolról ért el hozzám, mintha víz alól érkezett volna.

Nagyon nehezen épültem fel.

Először csak a savanyú ízt éreztem. Nem vagyok oda a savanykás ízekért, de most ennek is örültem. Talán, a többi íz is visszatér hozzám! El kellett telni még pár napnak, mire ismét „teljes ember” lettem.

Tegnap már úgy jöttem suliba, hogy tisztán hallottam a madarak vidám csicsergését. Hallottam, ahogyan a harkály a közeli fát kopogtatta.

Tízóraitam már a legnagyobb örömmel ettem, szép lassan, élvezve mindennek az ízét: a vajnak, a kenyérnek, a szaláminak, a paprikának.

Boldogan szívtam be a virágok illatát. Meggyógyultam!

Betegségem alatt jöttem rá, semmi sem természetes. Sajnos, mindent el kell veszítenünk egy kis ideig, hogy utána értékelni tudjuk.

Köszönöm, hogy meghallgattatok!

Az osztályban döbrent csend, még a légy zümmögését is hallani lehetett.

A tanárnő az előadás alatt buzgón bólogatott, mosolygott.

- Mégis érdemes volt! - sóhajtotta. Gondolatainak nem adott hangot, nem akarta megtörni az osztályban uralkodó varázslatos hangulatot.

Lámpaláz

„A színpadon keresztül is tanítok, hiszen tükröt mutatok az emberek lelkének.”

(Szalay Krisztina)

Timi világ életében küzdött a lámpaláz ellen, már gyermekkorában is nagyon félt a nyilvános szereplésektől. Amikor szóban feleltették, olyan gombócot érzett a torkában, hogy alig bírt megszólalni, a szája pedig cserepesre száradt. Szíve hevesen dobogott, úgy érezte, mindenki hallja a teremben. Alig bírt megállni a lábán, úgy reszketett minden porcikája.

Pedig remekül megtanulta az anyagot, csak éppen abban az adott pillanatban... összeszorult a torka, s szinte csak dadogni tudott. Tanárai nem igazán bátorították, szánalmas makogását annak tudták be, hogy nem készült. Egyre-másra kapta a rossz osztályzatokat.

Mivel 41 fő volt az osztálylétszám és az anyaggal is haladni kellett, a magyartanár bevezette az írásos feleltetést. Akkor döbbsent rá, hogy Timi milyen jól teljesít. Írás közben nem izgult, csak az anyagra koncentrált, kizárt minden külső tényezőt. Csak írt, írt és írt.

Ezek után, amikor csak lehetett, írásban adta le dolgozatait. A szóbeli megnyilvánulástól még mindig félt, ez felnőtt korában is elkísérte. Hiába fordult szakemberhez, úgy tűnt, ezzel együtt kell élnie.

Timi énekelni is gyönyörűen tudott, de még énekkarra sem járt. Barátainak vicceket is kiválóan tudott előadni, de közönség előtt..., csak ez a fránya lámpaláz! Színpadon nem ment!

Tudta jól, hogy elherdálja a tehetségét. Tanácsokkal is ellátták, pl. azzal, hogy szemeljen ki magának egy kedves, mosolygós arcot a nézőtéren, s tegyen úgy, mintha neki adna elő. Valamiért ez sem vált be, pedig jó tanácsnak tűnt. Tudata mélyén érezte, milyen sokan vannak körülötte.

Egy fontos eseménynek köszönhetően hamarosan fordulópont következett Timi életében.

Többször írt kisebb novellákat, történeteket, figyelte az irodalmi pályázatokat. Nem szalasztott el egyetlen alkalmat sem, elküldte munkáit több helyre is. Sokáig nem érkezett válasz sehonnan.

- Ez az én szerencsém - gondolta szomorúan. - Belefáradtam, talán abba kéne hagynom!

Persze nem adta fel, újra és újra próbálkozott. Legutóbbi novellájában egy viszontagságos nap utáni örömteli hazatérésről írt. Legnagyobb meglepetésére, kiértécsítették, hogy első helyezést ért el. Meghívták az eredményhirdetésre!

Határtalanul boldog volt.

- El sem hiszem! Kérésem meghallgatásra talált!

Ekkor jött az öröm az örömben: az első helyezettnek fel kell majd olvasnia pályamunkáját, méghozzá nagy közönség előtt!

- Most mit tegyek? - tördelte a kezét. - Ez az, ami soha sem ment! Teljes csőd lesz a szereplésem!

Felkapta papírjait és kiment az udvarra, hogy kiszellőztesse a fejét.

Járkált föl, s alá, teljesen letörve, majd leült a közelében lévő kispadra.

Halk nyávogást hallott, s egy dörgölöző kis testet érzett a lábánál.

- Szia, Mircikém! - Végigsimogatta az állatot fejétől a farkáig. Mirci lehunyta a szemét, dorombolt, s nagyon jól érezte magát.

Mirci nagyon jó barátságban volt Buksival, a kiskutyával is. A kutya farkcsóválva szaladt oda hozzájuk, kettőjük közé dugta a fejét, hogy a simogatásból ki ne maradjon.

Mit volt mit tenni, Timi lerakta a padra az irományát. Egyik kezével Mircit, másikkal Buksit simogatta.

Teljesen ellazult, megnyugodott.

Lassan, óvatosan, hogy a két kis állatot ne zavarja, elővette a lapokat, s fennhangon olvasni kezdett.

Egész testével-lelkével belemerült az előadásba. Sikerült ténylegesen átadnia magát annak, amit írt. Tudta, hogy nagyon, nagyon szeretné ezeket az érzéseket megosztani másokkal.

Ha néha-néha elakadt, közönsége nem neheztelt. Bökdösés és farkcsóválás jelezte: „Folytasd még, tovább, tovább!”

Mirci dorombolása Timit megnyugtatta, békességet érzett.

A két kis állat elégedetten napozott mellette, Timi időnként megsimogatta őket.

Így gyakorolt rendszeresen, egyre oldottabban. Kis barátai szinte minden alkalommal vele voltak, mintha bátorították volna.

Eljött a várva várt alkalom, az idő is kedvezett, gyönyörűen sütött a nap. Ez remek előjel ehhez a nagy feladathoz.

Az ünnepségen az eredményhirdetést hosszú bevezető előzte meg, többen felszóltak.

- Ezt nem bírom ki - gondolta Timi. - Ilyen lassan még soha nem vánszorogtak a percek!

Végre, következett a díjak átadása.

Eljött az a pillanat is, amikor fel kellett mennie a színpadra, átvenni jutalmát és felolvasni írását.

Az első pár másodpercben átélte ugyanazokat a kínzó tüneteket, mint eddigi szereplésénél mindig.

Behunyta a szemét, s egyszer csak ott látta magát az udvaron, a kispadon ülve, körülötte Mirci és Buksi, akik fülüket hegyezve figyelték őt. Felidézte azt a mámoros percet, amikor a megosztás örömeire gondolt! Azt az érzést, hogy most lehetősége van sok-sok ember előtt feltárni lelkét, megnyílni, és írásával üzeni, elgondolkodtatni, mosolyt csalni az arcokra!

Nagy levegőt vett és elkezdte, hangja tisztán csengett a nagy teremben. Hanghordozása remekül érzékeltette az események menetét, hatásos szüneteket is tartott.

Átadta magát a felolvasás örömének!

Arra eszmélt, hogy felzúg a vastaps!

Sugárzó arccal ment a helyére.

Most vetett csak egy pillantást a jutalmára, amely nem volt más, mint egy könyvutalvány, melyet kedvenc könyvesboltjában levásárolhat.

A siker ezúttal Timihez csatlakozott. Többször fellépett a helyi énekkarral, sőt szólót is énekelt! Egyre inkább sikerült úrrá lenni idegességén. Felidézte magában azt a kedves kis képet, amikor házi kedvenceinek adott elő, s ez lecsillapította. Most már megtapasztalta, milyen jó továbbadni másoknak mindazt a szépséget, amit ő átélt, érzékelt maga körül. Csodálatos dolog mindezt átadni. Létrejön két csatorna, az, amelyik ad, s a másik, amelyik befogad.

Az írás továbbra is Timi kedvenc időtöltése maradt. Már első könyve is megjelent, egy novelláskötet: „Lámpaláz helyett lámpafény” címmel.

Párbeszéd a könyvtárban

„Sose tudhatjuk, mikor válik fontossá egy barátság.
Sokszor csak véletlenül történnek a dolgok.”

(Francisco González Ledesma)

A könyvtárban kevesen voltak. A 12 éves Laura egy darabig böngészgetett a könyvek között, majd figyelmét felkeltette valami. A sarokban egy vele egykorú lány üldögélt és olvasgatott. De hogyan? Egy nagy könyv volt előtte. Ujjai sebesen rótták a sorokat. Messziről úgy látszott, mintha semmi nem lenne a papíron. Laura közelebb lépett és figyelte a lányt. Nézte egy darabig, aztán úgy döntött, megszólítja.

- Szia, nem zavarok?

- Szia, gyere nyugodtan, csak egy regényt olvasok.

- Mi a címe?

- Jane Eyre.

- Hiszen ez az egyik kedvencem!

- Most olvasom másodszorra. Engem is Jane-nek hívnak, jó, mi?

Közben könyvjelzőt rakott a könyvbe, majd becsukta.

- Megnézhetem?

- Persze.

Laura is végighúzta ujját a sorokon, de persze nem érzékelte a betűket, csak kis pöttyöket.

- Elképesztő, milyen gyorsan olvasol.

- Lehet, mégis ti, látók, sokkal gyorsabban olvastok.

- Nehéz volt megtanulni?

- Tulajdonképpen nem. Születésem óta vak vagyok, így egészen kicsi voltam, amikor elkezdtek megismertetni a betűkkel.

- Már akkor is ilyen könyvből tanultál, mint ez?

- Nem. Kaptunk úgynevezett ritka soros könyveket.

- Ritka soros? Hogy érted ezt?

- Úgy, hogy minden második sorban voltak csak betűk. Így sokkal könnyebb volt tájékozódni a sorok között.

- Mégis neked mi volt a legnehezebb, amikor olvasni tanultál?

- Megtalálni a következő sort. A betűket könnyen felismertem.

- Apropos, hogy hívják ezt az írást?

- Braille.

- Jelent valamit?

- Louis Braille, francia feltaláló volt. Gyermekkorában veszítette el a látását, s később ő fejlesztette ki a vakok írását.

- Mi ennek a rendszernek a logikája?
 - Képzeld el egy ablakot. A bal oldalán, föntről lefelé, látható az egyes, kettes és hármas pont. A jobb oldalon ugyanígy olvasható a négyes, ötös és hatos pont. Az a titok, hogy a pontokat nem egyenként kell értelmezni, hanem több pontot egyszerre. Így jönnek létre a különböző kombinációk.
 - Tehát, ha jól értem, például az egyes és a négyes pontok jelentenek valamilyen betűt?
 - Igen, amit most mondtál, a C betű.
 - Nektek is van ábécétek?
 - Van, bizony.
 - A Braille-írással csak betűket lehet kialakítani?
 - Nem, számokat is. Egy úgynevezett számjel segítségével.
 - Ajaj, ez nem is olyan egyszerű.
 - Nem akarlak elrettenteni, de matematikai jeleket, Braille-kottákat, fonetikai jeleket is tudunk olvasni. Nem mindenkinek megy minden, csak lehetőségek.
 - Hihetetlen! Nem fárasztó az olvasás?
 - Amikor sok-sok oldalt elolvasok, egy kicsit elfáradok, de nem vészes.
 - Nemsokára kiolvasod a regényt, már csak pár lap hiányzik.
 - Nem egészen. Tudod, mivel a pontok sok helyet foglalnak el, egy síkírású könyv több Braille-kötetet tesz ki.
 - Akkor ez a regény hány kötetes?
 - 18.
 - Az igen! Most hányadiknál tartasz?
 - A kilencediknél.
 - Ezek szerint, jó nagy lehet a könyvtáratok!
 - Igen, a rengeteg könyv valóban sok helyet foglal el.
 - Az olvasásról már kérdezgettelek, de mi van az írással?
 - Várj, mindjárt megmutatom!
- Jane elővett valamit egy kisebb tokból.
- Hát ez meg mi?
 - Braille-írógép.
 - Ez? De alig van rajta billentyű!
 - Itt is az a lényeg, hogy egyszerre több billentyűt kell lenyomni ahhoz, hogy írni tudjunk.
 - Kérlek, segíts, szeretném leírni a nevem Braille-ben!
- Jane betűről betűre mutatta Laurának, mikor mit és hogyan nyomjon le a gépen.
- Hiszen ez csodálatos!
 - Ha érdekel, adok majd neked Braille-ábécét, s együtt gyakorolhatunk is.
 - Én vagyok a legboldogabb, köszi!

Laura az órájára nézett.

- Lesz még egy lyukas órám, te ráérsz még?
- Igen, nekünk is elmarad a matek, így nyugodtan folytathatjuk.
- Látom, neked is van órád. Hogy nézed meg az időt?

Jane felnyitotta az óra fedelét, s előtűntek a pontocskák.

- Itt is Braille, de érdekes!

Jobban megnézte, s látta a logikus sorrendben elhelyezkedő pontokat.

- Nem is gondoltam volna, hogy Braille-órákat is gyártanak!
- Vannak beszélő órák is, de ezt jobban szeretem.
- Miért?
- Nem kell mindenkinek tudnia és hallania, hány óra van. Óra alatt is csendesen megnézhetem, amikor tetszik.
- Az igaz!

Laura tekintete ismét az írógépre vándorolt.

- Kisebb íróeszközök nincsen?
- De igen, egy úgynevezett Braille-tábla. Az igazság az, hogy ezt az idősebb generáció használja szívesen, minket már nem igazán tanítottak erre. Ma már a technikáé a világ!
- Miben segít még nektek a Braille?

Jane belenyúlt a táskájába, s elővett onnan egy kis dobozt.

- Nézd csak meg jól!
- A mindenit! Már a gyógyszeres dobozokon is ott a Braille! Eddig fel sem tűnt!
- Bizony. Nekem sokat segít, mert szemcseppet használok naponta kétszer. Így nem keverem össze mással.
- Még mire használod a Braille-t?
- Nagy CD-gyűjteményem van, ezeket felcímkézem, hogy tudjam, melyik, melyik.
- Milyen zenét szeretsz?
- Rajongok Richard Claydermanért és Ernesto Cortazarért.
- Én is! De jó, a zenei ízlésünk is hasonló! Braille-társasjátékaitok is vannak?
- Nem is egy! Scrabble, kártyajátékok, sakk, hogy csak a legérdekesebbeket említsem. Braille-dobókockánk is van!
- Kártyajátékok? Honnan tudod a színeket és a figurákat?
- A nevek kezdőbetűit adják meg, s azt megmondták, melyik milyen színű.
- Tudod, a nagymamám hamarosan megvakul. Ő is megtanulhatja a Braille-t?
- Nagyon sajnálom! Akik később vakulnak meg, azoknak sokkal, de sokkal nehezebb a Braille megtanulása. Valaki meg tudja tanulni, de valakinek annyira eldurvult a tapintása, hogy nem tudja elsajátítani.
- Akkor hogyan olvas majd?

- Hangoskönyveket hallgathat.
- Az jó. Te szereted a hangoskönyveket?
- Nagyon, egy csodálatos világ.
- Braille-t vagy hangoskönyveket jobb olvasni?
- Mindkettőt. Egyik nem zárja ki a másikat. A Braille segít a jó helyesírásom megőrzésében, a hangoskönyv pedig teljesen kikapcsol.
- Régóta jársz ebbe a suliba?
- Az idén kezdtem. A Vakok Iskolájában töltöttem 4 évet, ahol megtanultam az írás, olvasás, számolás alapjait. Ebben az évben csatlakoztam látó osztálytársaimhoz.
- Sok barátod van?
- Nem igazán akarnak velem a látók beszédbe elegyedni. Kerülnek.
- Azt hiszem, mi viszont nagyon jó barátságba keveredtünk!
- Nagyon örülök, kellett már egy igazi jó barátnő!
- A Braille-nek köszönhetően találkoztunk!
- Bizony! Alig várom a következő alkalmat!

Kihasználtak minden lehetőséget. Amikor csak tehették, beszélgettek, sőt Laura sok olyan könyvből is felolvasott barátnőjének, melyek Braille-ben még nem voltak meg.

Elkezdte tanulni a Braille-írást, már rövid üzeneteket is váltottak egymással.

Egyik kis levélkében ez állt:

„Braille, az igaz barátság kezdete, köszönet érte.”

Az ihlet jegyében

„Az ihlet mindig, minden tőle telhetőt meg fog tenni azért, hogy veled dolgozhasson - de ha nem állsz készen vagy nem vagy elérhető, előfordulhat, hogy elhagy és egy másik közreműködőt keres.”

(Elizabeth M. Gilbert)

Krisztián ismét felriadt nyugtalan álmából. Ránézett az órájára, de tudta, mit fog mutatni: persze, hajnal kettő felé járt. Az óra ketyegése olyan hangos volt ebben a csendben. Felesége nyugodtan aludt mellette, a gyerekek a másik szobában békésen pihentek, csak ő nem tudott aludni már napok óta. Rendszeresen felriadt, szinte mindig ugyanabban az időben, s utána már nem jött álom a szemére. Forgolódni nem akart, nehogy felébressze Adélt. Ilyenkor felkelt, átment a dolgozószobájába, s leült gondolkodni. Körülötte könyvek, a polcokon, az asztalon - vékonyabb, vastagabb, puha- vagy keménykötésű. Hiába töprengett, nem jutott eszébe semmi, pedig már nagyon várták a negyedik könyvét. Kora reggel nagyokat szokott sétálni a friss levegőn, azonban ez csak arra volt jó, hogy fejét kiszellőztesse, de egyébire nem.

Egyik vasárnap a kis család épp együtt reggelizett.

- Drágám, megint karikásak a szemeid, nem aludtál? - kérdezte Adél, miközben pirítósokat kent csemetéinek.

- Sajnos ez így megy, már ki tudja mióta. Felébresztettek?

- Nem, de amikor felkeltem, láttam égni a villanyt a dolgozószobádban.

- Égethetem, az ihlet akkor sem jön. Az emberek és a kiadóm türelmetlenek, várják a következő könyvemet, s most itt állok ötlet nélkül.

- Mi az, hogy ihlet? - kérdezte a kis Krisztián tele szájjal.

- Előbb nyeld le a falatot - dorgálta az apja. - Az ihlet, hogy is mondjam, olyan, hogy mindig eszedbe jut valami, amiről írni lehet. Most hiába gondolkodom, üres a fejem.

- Ha ötlet kell, mondok én valamit - szólt közbe Adélka. - Jövő héten, szombaton lesz a díjlovas bemutatóm, ugye eljössz?

- Persze, csak nem tudom, mi adhat ott ihletet.

- Majd meglátod, milyen szépek a lovak, milyen gyönyörűen mozog együtt ló és lovas.

- Akkor viszont el kell jönnöd a focimeccsemet megnézni - replikázott a kisfiú.

- Aranyosak vagytok, gyerekek, ígérem, mindenképpen elmegyek s megnézek benneteket. Hiszen apa vagytok, s szeretek veletek lenni, de nem biztos, hogy ezekről a dolgokról írni is fogok.

- Majd meglátjuk - mosolygott az asszony. - Tudod, én meg nagyon szeretek kiállításokra járni, hátha ez is segít.

- Lássuk csak, milyen témákban írtál eddig? - kérdezte a felesége.

- Írtam önéletrajzi regényt, gyermekmeséket, egy novelláskötetet, s most...

- Ha egyedül nem megy, segítünk, hátha kapsz ötletet.

Krisztián hálás szívvel gondolt családjára. Lám, mennyire próbálnak neki segíteni, de vajon lesz-e eredménye?

Az író megcsodálta kislányát lóháton, s a többi kis lovast is, akik valóban elbűvölőek voltak.

Kisfiának is szurkolt a focimeccsen, nem hiába, mert kiemelkedő eredményt ért el kis csapatával.

Feleségével is elment megnézni egy képkiallítást. Szép élmények voltak ezek, csak sajnos a számítógép billentyűi némák maradtak.

- Szegény papa! - sóhajtotta Adélka. - Igazán nem tudom, hogyan segíthetnénk neki.

Csengettek. A szomszéd fiatalasszony állt az ajtóban.

- Orvoshoz kell mennem, a férjem nincs itthon, vigyáznátok addig Editkére?

- Persze - mondta Krisztián -, mivel gyönyörű az idő lemegyünk a játszótérre. - Gyerekek, gyertek ti is!

Sok-sok játék várta a kicsiket, öröm volt nézni, ahogy játszottak a mérleghintán, csúszdán, mászókan. Az író figyelmét mégis valami más kötötte le. Az egyik padon egy kisfiú beszélgetett a nagymamájával.

- Sajnálom, kicsim, hogy az állatkertben annyi látványosság van, s te ezekből, vakon, szinte semmit sem élvezhetsz.

- Mamikám, értem ne aggódj. Már azért is hálás vagyok, hogy együtt lehetünk, s tudod, az állatokról készült szobrokat is nagyon jó volt megtapogatni.

Az író szeme könnybe lábadt.

Amikor haza értek, így szólt feleségéhez és a gyerekekhez:

- Már megvan az ihlet.

- Tényleg, s micsoda? - kérdezték egyszerre.

- Interjúregényt fogok készíteni. Olyan gyerekekkel beszélgetek majd, akiknek sok minden nem adatik meg ugyan, de mégis hálásak olyan dolgokért, melyekről mi nem is gondolnánk, hogy örömet jelenthet. Talán többen tanulhatnak majd ezekből a beszélgetésekből, átértékelhetik az életüket.

- Kikkel fogsz beszélgetni?

- Nem is gondolnátok, mennyien élnek körülöttünk, akiknek lesz mondandójuk ebben a témában. Az ötlet még nyers, de finomítom, átgondolom, s a beszélgetések majd segítenek. A könyv címe pedig nem lesz más, mint: „Hálaadás”. - Most pedig megyek, nagyon kimerültnek érzem magam.

Krisztián mély, egészséges álomba merült napok óta végre először.

Hurrá, nyaralunk!

„A vakáció olyan, amilyenné varázsolja az ember.”

(Kordos Szabolcs)

A Virágh család nappalijából veszekedés zaja szűrődött ki. A gyerekek egyre hevesebben lármáztak, majdnem öltre mentek. A civakodás tárgya most is abból fakadt, hogy szegények, nehéz körülmények között élnek, s most sem mehetnek el nyaralni. Mindössze egy programon vehetnek részt, mert pusztán erre futja. Igen ám, de mindenkinek más az ízlése. A két fiú, Anti és Béci, majdnem mindig hadban álltak egymással, kis húgukkal, Ancsával pedig keveset foglalkoztak.

- Ezt nem hiszem el! Itt a nyár! S nem nyaralhatunk! Akkor legalább strandoljunk! - nyafogott Anca.

- Strandolás? - Mi izgalom van abban? Fejeseket ugrani, bámulni egymást a parton? Lángost eszegetni, fagyit nyalogatni? Ebből rég kinőttem. A hegymászás, az már igen. Igazi kaland és kihívás! - kiabált Béci.

- Olyan helyre akarok menni, ahol nagyokat bringázhatok, nincs annál egyszerűbb dolog! - szónokolt Anti.

- Mindig csak az a nyamvadt drótszamarad... az agyamra megy - visított Béci.

- Nekem pedig évek óta járna némi kényeztető masszázs, kozmetika, wellness! - kiabálta túl a gyerekeket az anya. - Állandóan gürcölök, hogy mindenetek meglegyen, nekem is szükségem van egy kis feltöltődésre!

- Nincs jobb a horgászásnál, csend, nyugalom, s finom halászlé a végén - dörmögte az apa.

- Valahogy meg kellene egyeznünk - makacskodott Anca.

Hiába csak marakodtak, mindenki a másik ellen acsarkodott.

- Tudjátok mit? Nagyon egyszerű, nem megyünk sehova! Majd jót fürdünk az izzadságban! - kiáltotta az apa dühösen. - Most megyek dolgozni, mert valamiből meg is kell élni!

Anca duzzogva bevonult a szobájukba. Nem volt külön kis vacca, ahova elbújhatott volna, így be kellett érnie egy falatnyi sarokkal. Elővette perselyét. Szomorúan látta, alig van benne valami, talán 3 gombóc fagyí ára.

Az anya kint pöfékelt az udvaron, egyik cigarettát szívta a másik után.

- Ennek az árából több mindent lehetne csinálni! - morgott Béci.

Durr! Elcsattant egy pofon.

- Most miért? Mert megmondom az igazat? Jó kis példamutatás!

- Tűnj a szemem elől, ne mondjam még egyszer!

A két fiú elment focizni a közeli térre.

Keservesen telt a nap. Senkinek nem tért vissza a jókedve. Vajon tényleg nincs remény valamicske kikapcsolódásra?

Hamarosan beesteledett, rövidesen sötétedik. Az apa sugárzó arccal lépkedett az utcán. Amikor benyitott, örömmel kiáltotta:

- Gyertek ide, mindannyian, fantasztikus hírem van!

- Kifogtad az aranyhalat? - élcelődött Béci.

Az apa most rá sem hederített.

- Üljetek már le, és figyeljetelek ide! Emlékeztek, amikor pár éve a kollegák az egész évi kiváló munkájáért pénzt gyűjtöttek Rolandnak?

- Valami rémlik, de miért fontos ez? - kérdezte az asszony.

- Rolandék ebből az összegből mentek nyaralni.

- Csak nem azt akarod mondani...

- De pontosan azt! Most minket nyaraltatnak! Álomban sem gondoltam, hogy ez egyszer velünk is megtörténhet!

- Tavalý nem újságoltál semmi ilyesmit! - kiáltották a gyerekek.

- Nem, mert azt hittem, hogy eltörölték, mint mostanában annyi mindent!

- Akkor hová megyünk? - kérdezték a gyerekek egyszerre.

- Találtam is egy ideális helyet - mondta az apa. - Nézzétek csak!

A tableten már mutatta is: Álom Hotel.

- Azt a! Mekkora hegyek! Lesz hegyi túra! - lelkesedett Béci.

- Itt aztán bringázni is lehet, látjátok, micsoda klassz kerékpárút! - örvendezett Anti.

- Pezsgőfürdő, élményfürdő! - Ancsa alig bírta magával.

- Látom, van masszázs is - mondta az anya.

- Nekem is lesz halászlé, s jó kis pecsa hajnalonként!

- Hiszen ez nagyon drága, ennyi mindent biztosan nem fizetnek! - tördelte a kezét az anya.

- De igen! Csak annyi, hogy nem egy hétre megyünk, hanem 4 napra és három éjszakára. Reggeli és vacsora megoldott, kényelmes lesz a szállás. Csupán szerény költőpénzről kell gondoskodni.

- Azt megoldjuk - kiabálta a két fiú. - Megyünk locsolni Józsi bácsi kertjét, biztosan kapunk egy kis zsebpénzt.

- Nekem is lesz költőpénzem! - sivitott Ancsa. - Megyek Zsófi nénihez sárgabarackot eltenni.

- Még egy bökkenő van - mondta az asszony. - Ki vigyáz a házra? Mégsem hagyhatjuk itt csak úgy!

- Zsófi néni, ha szépen megkérem, biztosan átjön meglocsolni a virágokat meg a zöldségeket. A postánkat is minden biztonnal magához veszi addig, majd megbeszéljük vele.

- Akkor ez is sínen van, nincs más hátra, mint hogy élvezzük az ajándékba kapott lehetőséget.

- Hurrá, nyaralunk! - hangzott teli torokból.

Tévedések víg napjai

„Az élet a komikum hatalmas forrása, csak tudni kell észrevenni. És még egy - nem szabad félni attól, hogy önmagunkat kinevessük.”

(Jacques Tati)

Nóri kissé morcosan tett-vett a lakásban. Mivel kint szakadt az eső, hangulatát némileg ez is rontotta.

Segített édesanyjának kekszet darálni, majd úgy döntött, olvas egy keveset. Braille-könyvével letelepedett az egyik kényelmes fotelba. Éppen át akarta adni magát az olvasás örömeinek, amikor megszólalt a telefon.

„Na tessék! Ennek is éppen most kell csörögnie, amikor szórakozhatnék egy kicsit!”

Zsörtölődve ment a telefonhoz.

- Halló!

- Szia, Dóri vagyok - hallatszott egy vidáman csengő hang a telefonban. - Beszélhetünk egy kicsit, ráérsz?

- Igen, persze.

- Nem tűnik valami vidámnak a hangod!

- Ma bal lábbal keltem fel, ez nem az én napom!

- Majd felvidulsz, ha meghallod, milyen muris dolog történt ma velem.

- Elég vicces lehet, ha pukkadozol a nevetéstől!

- Az is. Tudod, ma szemészetem voltam. Egyre többször szurkál a bal szemem, nagyon kellemetlen, irritáló érzés. A szemészdoktornő adott egy beutalót egy másik szakrendelőbe, ahol jóval nagyobb a felszereltség. Lényeg, hogy több órás várakozás után végre bejutottam, a kísérőm is bejöhett velem. Az orvos rendkívül barátságos volt. Alaposan megvizsgált, s mondta, hogy rendszeresen csepegtessek a felírt szemcseppből. Türelemre intett, ugyanis a gyógyulás hosszabb folyamat.

Amikor kijöttem a rendelőből, megjegyeztem a kísérőmnek:

- Ugye milyen kedves és türelmes volt a doktor úr?

- Doktor úr?!

- Igen, olyan kellemes férfi orgánuma volt, elhallgattam volna még.

- Téged aztán alaposan félrevezetett a hangja! Aki megvizsgált, nő volt, még hozzá csinos szoknyát viselt!

- Na ne!

- De bizony! A hangja tényleg megtéveszthetett! Ha háttal álltam volna neki, simán doktor úrnak szólítottam volna!

- Ne szólj szám, nem fáj fejem! De jó, hogy titulus nélkül társalogtam velem!

Nóri elnevette magát.

- Legfeljebb, ha elszóltad volna magad, kiderül, hogy nem hiába vagy szemészetten! Elvégre mindketten születésünk óta vakok vagyunk, megtréfálnak az érzékszerveink! Egyébként velem is történt hasonló, csak én egy segítőkész eladóra hittem azt, hogy nő. Közben pedig egy fiatalember szolgált ki!

- Mindenesetre - mondta Dóri nevetve -, már a szemem sem szúr annyira, olyan jót mulatok még mindig ezen a „hang-zavaron”, hogy a könnyem is kicsordul.

- Szemszárazság ellen örömkönnyek - mondta mosolyogva Nóri.

- Az örömről jut eszembe: hogy állsz a lovaglással? - kérdezte barátnőjét Dóri.

- Nagyon élvezem. Az a pár alkalom, amit lovaglással töltöttem, csodálatos, felemelő érzés. Amikor az ember megsimogathatja a lovak bársonyos bőrét...

- Miért nevensz ezen?

- Mert most jutott eszembe, hogy a napokban velem is milyen mókás dolog történt.

- Mesélj!

- Tudod, lovaglás előtt és után mindig megszeretgetem a lovacskát. Látni nem láthatom ugyan, de olyan jó dolog végigsimogatni a homlokát, az orrát, a nyakát, már ha hagyja magát. Tegnap lovaglás előtt szintén készültem a dédelgetésre.

- Szervusz, kincsem - becézgettem - és kinyújtott kezemmel meg akartam paskolni a ló nyakát. Igencsak meglepődtem, amikor egy erős, izmos kart éreztem a kezem alatt. Visszahőköltem.

- De jó, végre valaki kincsemnek szólít! - mondta vidáman az oktatóm.

Kiderült, hogy igazított még valamit a nyergen, amit nem vettem észre, azért veregettem meg a ló helyett őt!

- Ezek szerint nem vette zokon! - nevetett Dóri. - Tökéletesen el tudom képzelni a jelenetet!

- Legközelebb óvatosabb leszek, s a lovat nevéen szólítom majd, mielőtt tapogatózó kezeim vándorútra indulnának!

- Olyan lelkesen mesélsz élményeidről, hogy szívesen kipróbálnám magam is a lovaglást!

- Remek! Először érdeklődj, hogy a lakhelyetekhez közel van-e lovarda. Ha igen, meg kell tudni, vállálnak-e vak lovast. Szerintem minden további nélkül, hiszen a lovat futószáron vezetik. Neked elsősorban a ló mozgását kell érezni, mozgásának ritmusát kell átvenni. Ehhez látni sem kell. Ha nem vállálnak, még mindig megkérdezhetjük az oktatómat. Csak nehogy azt mondja „Vigyázzatok, jóból is megárt a sok!”.

- Azt biztosan nem mondja: „Lóból is megárt a sok!”

- Remek, majd még beszélünk erről! Egyébként, már nem is olyan durcás a hangod!

- Tényleg nem, felvidítottál! Tévedések víg napjai ezek!

- Valóban! Egyébként te is megnevettettél engem!

- Ha valakit rosszkedvében találunk, adjuk tovább a vidámságot, hiszen ragadós!

- Az ám! Majd még beszélünk, de most le kell tennem. Szia!

- Szia!

Nóri mosolyogva ment ki a konyhába.

- De jó, anyu, elkészült a finom kókuszgolyó? Megédesíti a napomat. Dóritól humorbombát kaptam, most tőled kókuszgolyót! Testet-lelket tápláló örömteli pillanatok!

Percekkel később visszatért Braille-könyvéhez.

„Mosolyogni tessék!” - állt a címlapon.

- Már meg is történt - gondolta.

Tiszta szívből

„A legjobb ajándékokat nem lehet becsomagolni... mégis megmaradnak örökre.”

(Bill Watterson)

Már csak egy hét volt karácsonyig. Mindenki lázasan készülődött az ünnepekre. Az áruházakat már legalább egy hónapja felöltöztették karácsonyi díszekbe, a házakat is csinosan felékesítették. Elkezdték árulni a szaloncukrokat, mindenütt a karácsonyt idéző dallamok csendültek fel.

A munkahelyünkön sem volt ez másképp. Az iroda dolgozói is készültek egy kis ünnepléssel. Hatan vagyunk egy szobában. Megbeszéltük, mindenki hoz be enni- és innivalót, de ami az ajándékozást illeti, kihúzzuk egymást, s annak az illetőnek kedveskedünk valami meglepetéssel.

Nagyon megörültem, amikor kiderült, legkedvesebb kolleganőmet, Andit húztam, aki egyben barátnőm is.

Amikor tehetjük, telefonon is beszélünk és időnként találkozunk is, amikor együtt járunk a konditerembe.

Mostanában észrevettem Andin, hogy feszült, kedvetlen, néha kisírt szemekkel jön dolgozni. Amikor kérdőre vontam, akkor sem mondott különösebbet.

Mégis éreztem, hogy a legkisebb kudarc is könnyeket csal a szemébe, láttam rajta, valami nem stimmel. Gondoltam, most igazán egyedi ajándéokra lesz szüksége, amivel meglephetem és kimutathatom neki, milyen fontos nekem!

Jártam az üzleteket, de nem bukkantam semmilyen érdemleges ajándékra.

Lelki problémára hogyan lehet vigaszt adó ajándékot adni? - gondolkodtam. Nem akartam csak úgy venni Andinak valamit, amiből már tucatszámra van neki otthon, tudtam, valami másra van szüksége.

Próba, szerencse, bekukkantottam az egyik nagy könyvesboltba.

Nézegettem a rengeteg elegáns kötésű könyvet, s egyszer csak megtaláltam, amit kerestem: EMLÉKKÖNYV!

Még hozzá szív alakú!

Mindegyik lapja csupa-csupa szív!

Amikor hazaértem, keresgéltem idézeteket a Neten, de nem találtam meg azt, ami Andihoz illett volna.

Majd megfogalmazom saját szavaimmal, hiszen erre van szüksége!

„Andi! Szükségem van rád, mert:

- Olyan kollegám és barátnőm vagy, akire mindig, mindenben számíthatok!

- Nem mész el a problémáim mellett, hanem mindig érdeklődsz, mi van velem!
- Együtt tudunk nevetni a tévedéseinken, így könnyebben vesszük az akadályokat!
- Mindannyiunknak fontos vagy, mert te tartod össze a csapatot, békítesz, ha kell, oszlopos tagunk vagy!
- Akkor is szeretünk, ha hibázol, olyannak szeretünk, amilyen vagy!

Bármi is nyomaszt mostanában, ne add fel! Még sok-sok évig visszavárunk, mert jó veled együtt dolgozni!”

A könyvecskét elegánsan becsomagoltam és vártam az ajándékozás pillanatát, ami egy-két nap múlva el is érkezett.

Nevetést hallottam körös-körül, ahogyan a kollegák bontogatták ajándékaikat.

Engem is jól ismer egyik munkatársam, mert kedvenc könyveim egyikét kaptam meg tőle!

Izgatottan lestem Andi arcát. Csillogó szemmel jött oda hozzám:

- Igazán nagyon köszönöm! Honnan tudad... honnan tudad, hogy pont erre volt a legnagyobb szükségem? - törölgette a szemét meghatottan.
- Láttam, hányszor lábad könnybe a szemed, ha valami nem sikerült, gondoltam, megerősítésre van szükséged.
- Tudod, az átszervezés az oka. Azt hittem és úgy éreztem, rám már alig van szükség, de ezek szerint tévedtem!

- De szép emlékkönyv, megnézhetjük? - kérdezgették a többiek is.

Amikor elolvasták a bejegyzést, ők is egyenként írtak bele valami biztatót, valamit, amiből Andi érezkelhette, van értelme naponta felkelni és bejárni dolgozni. Érezhette, szükség van rá és a munkájára!!! Ez az igazi ajándék, amit valaki kaphat!

Egy darabig meghatottan ültünk együtt, elgondolkodva.

- Ne csak karácsonykor mutassuk ki, milyen fontosak vagyunk egymásnak, hanem az év bármelyik napján! - fogalmazta meg egyikünk.
- Ez az emlékkönyv megmutatta, milyen jó kis csapat vagyunk mi, mindannyian! Tiszta szívből köszönöm! Boldog karácsonyt mindenkinek és ha elmúlik karácsony...
- Utána is vigyázzunk a szeretet lángjára, hogy ki ne aludjon! - mondtam.

II. rész

Palika viszontagságos napja

Mini-Hang-Regény

„Félelmetes, milyen ereje van néha egy szónak.
Sorsokat sodor és életeket dönt. Egyetlen szó, amit
nem kellett volna kimondani.”

(Wass Albert)

Előhang

Az osztályban papírok zizegését lehet hallani minden irányból. Most osztják ki a rajzoldozatot. Palika nagyon fél, tudja, nem jól sikerült, nincs érzéke a rajzoláshoz. Megkapja dolgozatát, elégtelen! Édesapja szigorú hangja cseng a fülében:

- Ha megtudom, hogy elégtelent hozol haza, ne is kerülj a szemem elé, ne is lássalak!!!

Tehát hazamennie semmi esetre sem szabad. Hová menjen? Mi lesz most vele?

Hangjáték

Az otthontól távol

Palika bizonytalan léptekkel, nehéz táskájával a hátán nekiindul a világnak. Nem tudja merre, olyan helyet kell találnia, ahol nem keresi az apja.

Egy kis patak csobogása hallható. Palika szíve hevesen dobog, azonban a víz lágy duruzsolása kissé megnyugtatója.

Elálmosodik, leheveredik a puha, meleg fűbe, s elbóbiskol.

Álmában nyöszörög, fél, hogy apja utoléri és szíjat hasít a hátából.

Felsír, forgolódik, nagyon hiányzik neki az édesanyja.

Hatalmas csattanásra ébred, dörög az ég, szakad az eső. Futás, de hová?

Fedél alá, gyorsan! Rohan, csúszkál, elesik, újra talpon van, nyargal is tovább.

Jaj! Segítség! Egy csapda csukódik össze a lábán, bilincsben tartja, nem engedi el!

Palikától távol

Éva vacsorát készít a családnak, serceg az olaj a sütőben, érezni a sült rántott hús illatát. Pucolja a krumplit, csikokra vágja, már sült is a finom hasáburgonya, fia kedvence.

Pál érkezik haza, a fogorvosi munka most is kifárasztja, lassan, komótosan lépked.

Egy óra gyors ketyegése hallatszik, mintha mondaná: „Gyere hamar, gyere hamar!”. Palikának már itthon kellene lennie, azonban a gyerek sehol.

Körtefalon, osztálytársakat, barátokat hívnak fel, a kisfiú nincs náluk, nem is tudják, hol lehet.

Az asszony keze remeg, idegességében rossz számot üt be.

Felhívják a tanárokat is, s akkor kiderül... az elégtelen rajzoldozat.

„Ha elégtelent hozol haza, ne is lássalak!” - hallja Pál saját hangját. „A gyerek szó szerint vette, Úristen!”

Kit érdekel most a vacsora, elindulnak a kicsi keresésére, de merre?

Sietve bepattannak az autóba, s amilyen gyorsan csak lehet, elindulnak szétnézni a környéken. Kérdezősködnek, senki sem látta.

Közben elered az eső, cikázik, villámlik, s nagyokat dörög. Alig bírja az ablaktörlő.

- Szegény, drága kisfiam! Hol lehetsz most ilyen ítéletidőben? - zokogja az anya.

Közel a segítség

- Segítség, segítség! - kiabál Palika, ahogy a torkán kifér. - Mi lesz most velem, nagyon fáj, borzasztóan fáj a lábam!

A közelben favágók dolgoznak, de az ítéletidő előtt ők is menekülnek. Egyikük meghallja a segélykiáltást.

- Tarts ki, kisöreg!

Meglátja a szerencsétlenül járt kisfiút, s együttes erővel kiszabadítják.

Egy közeli kis kunyhóba viszik, sebtét ellátják, tüzet raknak, a vizes ruhákat szárogatják, a gyereket takarókba bugyolálják.

Vajon hol lehet?

A vihar továbbra is tombol, az orruk hegyéig sem látnak, mégsem adják fel.

Lovak nyerítését hallani már messziről, Palika nagyon szeret ide járni, rendszeresen lovagol. Az állatok békésen ropogatják az abrakot, de a gyermek itt sincs.

Következik a sportpálya, focizó gyerekeket látni, az övék nincs közöttük.

Kanálsörgés, ropogó tölcsérek hangja. Palika mindennél jobban szereti a fagyaltot, most nem nyalogatja kedvencét, a vaníliát.

Lassan sötétedik, tanácstalanok, teljesen ki vannak borulva.

- Legjobb lesz, ha hazamegyünk, hátha ő is otthon vár bennünket - mondja az apa reménykedve.

- Nem, azt már nem, meg kell találnunk, nem hagyom kint az éjszakában! - kiáltotta az anya.

Közelebb egymáshoz

A favágóknál mindig akad jó kis szalonna, hagyma, kenyér, miegymás. Megosztják Palikával szerény vacsorájukat, jóízűen lakmároznak.

- Mesélj, hogy kerültél oda, ahova a madár se jár? - kérdezik később.

Babrál a cipzárral, előkerül a dolgozat, mutatja.

- Nem mersz apád szeme elé kerülni, ugye? Pedig, előbb-utóbb meg kell tenned. Képzeld csak, hogy aggódhatnak érted most!

- Azt mondta, ne is lássalak! - kiáltja a gyerek vadul, s sírva fakad.

- Ezt csak úgy mondják, nem kell komolyan venni.

Este van, lágyan muzsikálnak a tücskök. Ropog a tűz.

Hektor, a favágók kutyája, szaglászik, megnyalogatja a kisfiú kezét, közben a farkát csóválja.

- Haza kellene menned, minket is vár már otthon az asszony. Merre laksz?

- Csak egy kicsit várjunk még! - rimánkodik a gyerek.

Ígéretes nyomok

A szülők visszaülnek a kocsiba, s tovább indulnak. Elhaladnak a kis patak mellett.

- Állj! - kiáltja az anya. Fékcsikorgás, kiugranak az autóból.

- Ez itt a fiam sapkája! - kiáltja az anya.

Az apa tovább kémlel.

- Látod? Arra délnek, fényt látok!

Rohannak a fény felé, s íme, ott a kis kunyhó, amelyben vígan ropog a tűz.

Ölelések, csók, örömköltés.

Az apa többször is kezet szorít a favágókkal, nem győz hálálkodni.

- Mi is voltunk annak idején gyerekek - mondják cinkosan összekacsintva.

Utóhang

Palika a rajzfüzete fölé hajol, elmélyülten dolgozik. Egy fiatal tanárnő ül mellette, s magyaráz neki. Segít, hogy a következő dolgozata már ne legyen elégtelen!

Pál fia háta mögött áll, s barackot nyom a fejére.

- Ha legközelebb elégtelent kapsz, akkor is szeretlek, csak ne csavarogj el, soha többé!

- Gyertek, kész a vacsora, a kedvencedet készítettem - hallatszik Éva hangja a konyhából.

Az asztalnál ülnek, szeretetben, békésen falatoznak.

Palika következő rajzdozása már közepesre sikerül, boldogan megy haza.

- Nagyon büszke vagyok rád, fiam! - borzolja össze gyermeke haját az apja.

Kell ennél több?

III. rész
Velem történt

Ízelítő életem parányi emlékképeiből

Humoros

„Mit ér az élet, ha olykor nem kacaghatunk egy jót?”

(Anthony Ryan)

Banántánc

Egy idős bácsival beszélgettem könyvekről, irodalomról. Banánnal kínált, jóízűen eszegettem. Egyszer csak a bácsi megfogta azt a kezemet, amelyben a banán volt. Lassan emelkedett a kezem, s benne a banán, magasabbra, egyre magasabbra.

„Tán még bekapja!” - gondoltam meghökkenve. A banán sértetlen maradt, nekem pedig egy kézcsók jutott ajándékba.

Kulcsproblémák

Többször is előfordult velem, hogy munkatársaim bezártak az irodába. Elmentek, s már fordult is a kulcs a zárban! Eleinte azt gondoltam, valamiért neheztelnek rám, s csak ki akarnak velem szűrni.

Egyszer az én kezemben is fordult a kulcs. Szerelők jöttek az irodába, s mondták, fél óra munkájuk van, addig menjek ki. Amikor kint voltam, automatikusan kulcsra zártam az ajtót!

Hiába, a mozdulat belénk idegződik.

Olyan ijesztő lennék?

Amerikai ismerősömmel és szüleimmel ellátogattunk egy kastélyba. Mivel Robert nehezen jár, bottal közlekedik. A kiállítás megtekintése után sétálgattunk a parkban. Megpillantottunk egy őrbódét, s a tréfa kedvéért beálltam oda, hogy lefényképezzenek. Robert odaadta nekem a botját, vállamhoz fogtam, mint valami fegyvert. Egyszer csak nagy visításra, és szaladó léptek hangjára lettem figyelmes. Fiatal turisták jártak éppen arra, s amikor engem megláttak a bódében, bottal a vállamon, menekülőre fogták a dolgot.

„Ugyan már, nem bánt!” - kiáltotta utánuk kacagva Robert.

A képet most is nagy becsben tartjuk.

Autósok mumusa vagyok

Történt egyszer, hogy egy játékautós szimulátorba ülhettem. Teljesen vakon vezetni, hogyan?

Szülői irányítással - jobbra, balra, egyenesen stb.

A rendőr csak azért úszta meg az akciót, mert sikeresen felborogattam a buszt és a többi autóst, s a játékidő letelt!

- Tudod mikor ülünk be hozzád, isten őrizz! - tréfálkoztak velem a többiek.

Kántor

Régóta vágytam arra, hogy eljussak a Bűnügyi Múzeumba, hogy „találkozhassak” Kántorral. Nagyon szerettem olvasgatni Szamos Rudolf könyveit.

Eljött a nagy nap. Valóban ott volt Kántor, a valódi, s az a kutyus, aki a filmben játszott. Szóltunk a biztonságiaknak, hogy vak vagyok, s ha esetleg lehetséges, hadd simogassam meg.

Az engedélyt megkaptam, amiért most is hálás vagyok. Egy tréfás megjegyzés azonban elhangzott:

„Ha látná, hogy vicsorog, nem lenne kedve még hozzáérni sem!”

- Nem baj, Kántor, részemről a simizést köszönetképpen kaptad, felbecsülhetetlen munkádért!

Egy kis móka a krétával

Kémia óránk volt éppen. Nagyban szomorkodtam, mert életem legrosszabb nyelvtandolgozatát kaptam kézhez, s még mindig a hatása alatt voltam. A hátam mögött nagyban folyt a rendetlenkedés, beszélgetés, bolondozás zaja. Váratlanul egy kisebb ütést éreztem a vállamon! Kisvártatva jött a következő! Ezen már igazán meglepődtem!

- Jaj, Marikám, nem téged akartalak megfegyelmezni a krétával, hanem a mögöttes ülőket!

A tanárnő hangjában olyan részvét bujkált, mintha nem is krétával, hanem valami keményebb és jóval nehezebb tárgy dobott volna meg.

Kissé felvidultam, máris könnyebb lett minden.

A vak is látja, hogy egyenes

Egyetemi előadást hallgattam. Az első sorban ültem, hogy diktafonnal felvehessem az óra anyagát. A tanárnő egy kísérlethez ábrát rajzolt a táblára.

„A vak is látja, hogy egyenes!”- mondta. Jót mulattam ezen.

Mivel a szemináriumi óráról jól ismert, az előadás után odajött hozzám.

- Látom, milyen jó a humora, örülök, hogy nem bántottam meg!

Hiába, a közmondások már csak ilyenek!

A budapesti számok hét jegyűek

Rég volt az az idő, amikor még hategyűek voltak a számok Budapesten. Ezért az automata folyamatosan emlékeztetett a váltásra: „A budapesti számok hét jegyűek!”

Annyira emberi és élethű volt a hang, hogy osztálytársaimmal elkezdtünk beszélgetni a hölgygel. Persze, nem válaszolt vissza, csak hajtogatta a magáét!

Lopják a szilvát!

Mindannyiunknak akkor ízlik legjobban a falat, amikor suttyomban, titokban nassolhatunk. Így voltam ezzel én is, amikor egyik nap kinyitottam a bársekrenyt, hogy egy kis csokit egyek. Nyár volt, nyitva voltak az ablakok. A szomszéd bácsi valakivel beszélgetett, s viccesen, jó hangosan megjegyezte:

„Lopják a szilvát!”

Durr! Amilyen gyorsan csak tudtam, becsaptam a szekrény ajtaját, s már szaladtam is ki a szobából, üres kézzel, pedig az intelem nem is nekem szólt!

A pontos idő én vagyok

Augusztus 20-át írtunk. Sokan gyülekeztünk a tóparton, vártuk a tűzijátékot. Már besötétedett. Mellettem valaki megkérdezte: „Mennyi az idő?”

Olyan sötét volt már addigra, hogy a körülöttem állók nem látták az óra számlapját. Bezzeg én, a Braille-írású órámot könnyedén megnéztem, s megadtam a választ!

Most én olvasok Nektek!

Amikor hosszabb ideig nem volt áramunk, s az idő is borús volt, a sötétben kevés dolgot tehettünk. Kihasználtam az alkalmat, fogtam egy Braille-írású újságot, s felolvastam belőle szüleimnek.

- Látjátok, most szerepcsere történt. Az áramszünet nem fog ki rajtam!

A poharam soha sem ürül ki

Egy komoly munkaebéd alkalmából a Hiltonban étkeztünk. Soha nem jártam még ott. Narancslevet kértem és brassói aprópecsenyét.

A rostos üdítő valamiért nem ízlett, gondoltam, megiszom, s kérek helyette mást. Meglepődve tapasztaltam, hogy hiába ittam nagy kortyokban, csak nem fogyott, a pohár egyre csak tele volt.

Később tudtam meg, hogy a pincér folyamatosan utántölti!

Krumpli és krumpli között is különbség van!

Apu munkahelyén időnként megengedték, hogy kisgyermekként csendben eljátszogatassak. A kollegák mondták, hogy sült krumplit készítenek. Kérdezték, kérek-e?

- De jó, nagyon szeretem!

Igencsak meglepődtem, amikor krumpli rudacsákák helyett egész krumplit kaptam! Összekevertem a hasáburgonyával. Látva csalódottságomat, más finomságokkal kínáltak.

Megható

„Miért szeretjük a szomorú történeteket? Miért sírunk néha színházban, moziban? Mert élvezzük, hogy ami szép: elmúlik. Az élet nagy pillanataiban van valami megható, a legnagyobbakban pedig megrendítő. Ne fojtsd el magadban a szomorúságot, és ne szégyelld a könnyeidet, mert azok a legemberibbek bennünk.”

(Müller Péter)

Írok, hogy olvassanak!

Csodálatos dolog, hogy érzéseimet, gondolataimat, tanulságaimat átadhatom másoknak, sok-sok olvasónak.

Megható pillanatok ezek! Az a történet, esetleg cikk, amit nagy gonddal megfogalmazok, fent szerepel az Interneten, bekerül több újságba, sőt egy-egy antológiába is! Szavaim, gondolataim ott sorakoznak, másokéval együtt! Amit eddig a számítógépemben őriztem, kikerül a nagyvilágba!

Könyvesboltban

Nem kellene meghatónak lennie, de amikor könyvesboltban járok, felemelő, melengető érzés jár át. Itt otthon érzem magam, barátok közt. Szeretem végigsimogatni a könyvek oldalát, borítóját, mélyen beszívni illatukat. Ha megveszünk valamit, az olyan érzés nekem, mint a gyűjtőnek, aki ritka kincsre talál!

Mindent bele!

Sokszor könnybe lábad a szemem, amikor egy filmben versenyzőket mutatnak. Megragad a versenyszellem, a felfokozott hangulat, izgalom, feszültség, a közönség szurkolása. Olyan, mintha magam is ott lennék!

Ilyen az együttérző pedagógus

Másodikos gimnazista voltam, amikor szeptemberben lábtörést szenvedtem. Olyan súlyos volt a balesetem, hogy fél évig magántanuló voltam, külön kellett levizsgáznom minden tárgyból ahhoz, hogy a második félévet már a gimnáziumban folytathassam.

Az angol mellett olaszt is tanultunk, nagyon szerettem. Nemcsak a nyelvet, hanem a tanárnőt is tudásáért, lelkesedéséért. Akkor hatódtam meg igazán, amikor anyu bement hozzá anyag-egyeztetésre, s felajánlotta, hogy eljön hozzám, segít felzárkózni. Sok tanítványa volt, s mégis megtette ezt értem! Mondta, hogy velem külön több anyagot tudott átvenni, mint az osztályokban összességében. Soha nem fogom elfelejteni ezt a gesztust!

Tanulságos

„Volt, amikor romba döntöttek a hibák.
De tudtam nagyon jól, hogy egyszer enyém lesz a világ.
Ahányszor ellöktek, én annyiszor felálltam.
Tettem azért, hogy jobb legyen, nem a csodákra vártam.”

(Dzsiiza)

Hallgass a szóra!

Óvodás voltam még, talán kissé szeleburdi is. Nagyon szerettem labdázni csoportban, egyénileg egyaránt. Egyik alkalommal hátrafelé dobálództam, jó magasra.

- Marikám, csak előre dobáld a labdát, mert balesetveszélyes!

Nem hallgattam Magdi néniére, csak játszottam tovább, ahogy addig. Egy éles kiáltást hallottam, eltaláltam Magdi néni szemüvegét!

Még a vér is meghűlt bennem! Mi lesz, ha megvakítottam?

Egész nap a szavamat sem lehetett venni.

Szerencsére az ijedtségen kívül nem történt semmi baj, de egy életre megjegyeztem: ha figyelmeztetnek valamire, fogadjam meg rögtön!

Azt csináld, amit szeretsz!

Nagyszüleim azon voltak, hogy mindenáron tanuljak meg úszni. Jártam is szorgalmasan, de a víztől való félelmemet nem tudtam leküzdeni. Úszómesterem többféleképpen próbálta megszerettetni velem a vizet - hanyatt fektetett, majd lenyomott a medence aljára, hogy feldob a víz. Egyre inkább féltem. A mély vízben mondták, tapossak, mégis süllyedtem lejjebb és lejjebb! Nagyon hatalmába kerített a halálfélelem! Ennek a tetejébe kaptam egy jó kis középfülfő-gyulladást is. Hiába, nem szabad erőltetni, azt kell sportolni, amit élvez is az ember.

Levelezni csak mértékkel szabad!

Egyszer megismerkedtem egy tanárral, akivel levelezni kezdtünk. Tartalmas, kedves és tanulságos levelek voltak ezek. Amint írt, máris válaszoltam. Ez így ment egy darabig, míg megorrolt rám, s mondta, ne írjak neki ilyen sűrűn, mert nem győz válaszolni. Azzal mentegőztem, hogy azért válaszolok azonnal, mert átolvasás után, frissen, melegében jó levelet írni, ő akkor ír, amikor ideje engedi.

Végül rájöttem, hogy nem szabad másokat fojtogatnom a sok-sok levélváltással, hagynom kell egy kis szabadságot, akkor örömmel írnak. Ez így van a mai napig is.

Kaland a Kinder tojással

Nagymamám egy réges-régi napon, Kinder tojással lepett meg. Akkoriban nagy újdonságnak számított, s ezért kincsként őriztem.

Amikor éppen neki akartam ülni a falatozásnak, anyu kolleganője kérlelni kezdett:

„Kérek szépen egy kicsit, ugye, adsz nekem belőle?”

Gyerekfejjel fittyet hánytam minden illemszabálynak, s bekaptam az egészet!

Meg is szidtak ezért rendesen, meg is érdemeltem. Másnap kárpótlásul Rózsika néni egy egész tábla csokoládét kapott tőlem.

Kínálni igenis illik, ha magam akarom elfogyasztani a kívánt édességet, vonuljak félre vele!

A gyertyatartók esete

Egyik év karácsonyán történt, egyre-másra ajándékoztak meg munkahelyemen. Örömmel bontogattam: egy szép gyertyatartó. Formája miatt tetszett, de érdekelt a többi ajándék is. A következő is gyertyatartó volt! Amikor már ötödikként is ugyanazt kaptam, elkecserekedtem. Nem láthatom a gyertyák fényét, s mégis ennyi gyertyatartót kapok!

Amikor megajándékozok valakit, ha lehetséges, kinyomozom, minek örülne legjobban. Egy siketnéma sem örült volna, ha CD-ket kapott volna. Az ajándékozás nem tárgyak átvándorlása egyik kézből a másikba, hanem örömszerzés, meglepni azt, aki fontos nekünk!

Tudom, ajándék lónak ne nézd a fogát...

Borura derű

„Minden jó, ha a vége jó!”

Azért vannak a jó barátok

Elsős gimnazista voltam, magyar órára készültünk. Éppen röpdolgozatot írtunk.

- Bombariadó, bombariadó! - kiáltotta valaki a folyosón.

Mindenki szétspriccelt, még a tanár is. Magamra maradtam.

Még alig ismertem az épületet, pár hete léptem át először az iskola kapuját.

- Nem ülhetek itt tétlenül, ez mégsem tréfa dolog.

Kimentem a folyosóra, sodródtam a tömeggel. Elveszettnek, s a tumultusban mégis magányosnak éreztem magam.

Egy kéz érintését éreztem a vállamon.

- Gyere, menjünk! - mondta évfolyamtársam, akivel már a kezdetek kezdetén összebarátkoztunk. El sem tudom mondani, mennyire örültem a társaságának!

Fontosság tudat

Több hónapig voltam munkanélküli. Egyre csak próbálkoztam, sehova nem vettek fel. Rettenetes érzés volt, hasznos akartam lenni a mindennapokban, s úgy éreztem, nem kellek sehol! Mondtam magamnak, most olvashatok szabadon, azt tehetek, ami csak jólesik. Hiába, nem kötött le semmi.

„Ha nem dolgozol, ne is egyél!” - jutott eszembe minduntalan.

„Türelem rózsát terem!” Így volt ez most is. A munkalehetőség egy újsághirdetés formájában jutott el hozzám, felvettek, s most ismét hasznosnak érzem magam! Szükség van rám, nincs ennél csodálatosabb dolog a világon!

Lovak között, szabadon

„A lovaglás egyfajta magatartásforma is, hiszen a ló megtanítja az embert viselkedni.”

(Dallos Gyula)

Ismerkedés Csengével

Mielőtt nyeregbe szállnék, az oktató megismertet Csengével. Gyengéden megveregetem a lovacska nyakát, halkán beszélek hozzá. Megtapinthatom a nyeret, s minden fontos lószerszámot, ami a lovagláshoz szükséges. Csenge boldogan tűri a simogatást.

Nyeregbe szállok, nagy lendületet kell venni, hogy finoman a nyeregbe huppanjak. Lábam beleteszem a kengyelbe, melyet oktatóm gondosan beállít.

Megindulunk lépésben, különböző egyensúlyfejlesztő gyakorlatokat végzünk: malomkörzés, törzshajlítás. Hátranyúlok és megsimogatom a ló farát, majd előredőlök, hogy sörényén is végighúzhassam a kezem.

A nyeregkápát először mindkét kézzel fogom, majd csak az egyikkel, aztán teljesen elengedem. Csenge újra elindul lépésben, mindkét kezem magas tartásban. Megbillenek, de se baj, gyakorlással bele fogok jönni.

Dicséretképpen előrehajolok és megveregetem lovacskám nyakát.

Egy nehezebb gyakorlat következik: hanyatt fekszem a lovon, úgy indul el lépésben. Furcsa, szokatlan érzés, itt már tényleg kell egyensúlyozni.

Ez nem nyeregben, hanem úgynevezett patracon történik.

Rádőlök Csengére, átkulcsolom a nyakát, így haladunk.

A leszállásnál is nagyon oda kell figyelni, szép lassan csúszok le a nyeregből.

A sok-sok fejlesztő gyakorlat után jöhet az ügetés. Nehéz dolgom van, mert más ritmusban mozog az állat, követnem kell a ló mozgását a nyeregben. A nyeregkápát mindkét kézzel fogom.

Az ügetésnek egy másik fajtáját is kipróbálhattam, ez könnyebb. Nem kell végig a nyeregben maradni, hanem minden második ütemre ki kell emelkedni a nyeregből, belső combommal tartom magam, majd ismét visszaülök. Ha jó az ember ritmusérzéke, sokat segít.

Az ügetés harmadik fajtája az, amikor a nyeregből teljesen kiemelkedve, belső combokkal kapaszkodva követem a ló mozgását.

Ezek a feladatsorok nem mennek egyik napról a másikra, rengeteg gyakorlást igényelnek.

Ameddig csak szükséges, az oktató futószáron vezeti a lovat, mellettem van mindaddig, amíg úgy nem érzi, elérkeztem a következő szintre.

Ismerkedek a szárákkal is. Minden gyakorlatot úgy végzek el, hogy a szár a kezemben van. Nagyon figyelni kell, nehogy rángassam a ló száját. Előfordul az is, hogy az állat hirtelen leszegi a fejét, s nagyot ránt rajtam. Ehhez is sok-sok gyakorlás kell.

Eljött a nagy pillanat, önállóan lovagolok, lépésben. Lovam készséges, könnyedén jön velem, füleit felém fordítja.

Oktatóm irányításával, lovammal hordókat kerülgetünk, remekül érezzük magunkat!

Több hónap után még egy szinttel előrébb vagyok: osztálylovagolok! Ez azt jelenti, hogy azonos tudású lovasok gyakorolnak együtt, egy csoportban.

Megtörténik az elkerülhetetlen, leesek a lóról, szerencsére kisebb zúzódásokkal megúszom! Mindjárt visszaülök, az ijedséget azonban le kell küzdeni.

Nyílt nap a lovardában, a gyerekek megmutathatják tudásukat szüleiknek, ismerőseiknek. Futószáras ügyességi feladatok következnek. Mindenki nagyszerűen teljesít, sok dicséretet kapunk, és még valamit... egy szép érmet. Egy érem boldog tulajdonosa vagyok!

Lovas boltba látogatok

Rengeteg a látni- illetve tapintanivaló. Éppen kobakot próbálok. Mi az a kobak? A lovasok fejkvédője, esés esetén nagy szolgálatot tesz. Fontos, hogy a megfelelő méretet vegyem, ha billeg, nem célszerű hordani.

A lovaglónadrág, lábszárvédő, csizma is mind fontos és elengedhetetlen a lovasok számára. Sokat próbálgatok, mire a pénztárhoz jutok.

Lovas sportműsorokat nézek

A kommentátorok nagy segítségemre vannak a megértésben, szemléletesen mesélnek. Megtudom például, hogy a díjlovaglás nem más, mint ló és lovas összehangolt mozgása, különböző gyakorlatok és feladattípusok elvégzésének bemutatásával. Arról is értesülök, hogy a lovak lovasaiktól különböző „segítség” kapnak - fogathajtásnál jól hallható a hajtók hangsegítségé, ahogyan lovaikat biztatják.

Számos közvetítést is megnézek, több lovas sportágat, rengeteg ismeretet szerzek.

Álomból valóság - segítséggel fogatot hajtok!

Segítséggel és némi ügyeskedés révén a bakon ülök. A hajtó a hátam mögé áll, a szárákat áthúzza hónom alatt, hogy irányítani tudja a két gyönyörű lovat.

- Lazán fogd a szárazakat! - mondta bátorítóan. - Még lazábban!

- Nem ér le a lábam! - mondtam meglepetten.

- Jól dőlj hátra, majd figyelünk és vigyázunk rád.

- Indulhatunk?

- Igen, hajrá magyarok!

„Neeee” - hangzik a hangsegítség, a lovak pedig elindulnak ügetésben.

A bemelegítő kör után, megkezdődik az akadályok kerülgetése. Nagyon élvezem az iramot, abból mit sem tudok, hogy verünk-e le labdát vagy sem, esetleg borítunk-e akadályt.

Lassan a célhoz közeledünk.

- Mindjárt vágtazni fognak a lovak, most tessék tartani! - mondja a hajtó apunak.

Szorosan fogott tehát. Kell is, mert egyszer csak mintha kilökték volna a fogatot alólunk, a lovak vágtazni kezdenek.

Diadalmasat kurjantok, egyszerűen kitört belőlem. Életemben nem éreztem még ekkora sebességet! Szárnyaim vannak, s repülök!

Nézőként lovas rendezvényeken veszek részt

A látvány hiánya sok mindentől megfoszt, de mindig akad kárpótlás: egy-egy gyönyörű lovat megsimogathatok, kapok ajándékba lovas filmeket, könyveket.

Tanulságos lovas könyvek és filmek

Számomra kulcsfontosságúak, miért, lássuk csak!

Lovas könyvet olvasok, címe: Fekete Szépség. Egy lovacska megható története, egyes szám első személyben. Minden háziállat kiszolgáltatott helyzetben van, attól függően, kikhez kerül. A könyv mottója: „a »Birtwick-pirula« rendszeres alkalmazása szinte minden csökönyös lovat kigyógyít: ez a pirula nyugalom, barátság, határozottság és kedvesség, fél-fél kiló mindegyikből, összekeverve fél liter józan ésszel, és ezt az állatnak naponta meg kell kapnia.”

Lovas filmet nézek, Vakvágta a jövőbe címmel. A film egy látását teljesen elvesztő ló, s a nagy díjlovas verseny előtt lábsérülést szenvedő nő komoly bensőséges kapcsolata. A film hűségre, kitartásra, türelemre, szeretetre tanít.

Filmes élmény: Horseland Lovasklub - rajzfilmsorozat

Sok-sok, nem összefüggő részből álló kedves, tanulságos epizódok, egy lovasklub mindennapi életéből. A lovakon és a klubtagokon kívül házi kedvencek is szerepelnek. A rajzfilmben az állatokat is megszemélyesítik, beszélgetik, így még izgalmasabb.

Sok tanulságot levonhatunk a filmből, íme néhány:

1. Ha lóversenyre készülünk, ne egymás legyőzése legyen a cél, hanem önmagunkhoz képest a legjobbra törekedjünk, a legjobbat hozzuk ki magunkból, önmagunk célkitűzéseit győzzük le.

2. Lovaglásnál nem a divatos ruha teszi az embert, hanem a lovagláshoz legalkalmasabb, biztonságot és kényelmet szolgáló, a lovaglás követelményeinek megfelelő öltözék szükséges, nem a maskara.

3. Ha már kialakítottunk a versenyzéskor egy egyéni, jól bevált stílust, ne váltsunk át másokra, csak azért, mert vagányabbnak akarunk mutatkozni, ez egyéniségünknek nem biztos, hogy megfelel. Versenyzéskor talán az egyik legfontosabb dolog, hogy azok legyenek ránk büszkék, akik a legjobban szeretnek bennünket.

4. Lovasnál megtörténik, hogy leesik a nyeregből. Az is előfordul, hogy nem mer többet lóra ülni. Itt a filmben vészhelyzet vitte rá a lovas, hogy lóra ülve segítséget hívjon: legjobb barátjának lova kólikát kapott, ha nem segít időben, megtörténhetett volna a tragédia. Meg kell tanulnunk szembenéznünk a félelmeinkkel, nem elfutni előlük, bármennyire nehéz is.

5. A klubban mindenkinek megvan a munkája, s azt teljes felelősségének tudatában kell ellátnia, különben tragédia történhet - pl. tüzeset, nem volt elég víz a vödörben, mert lustaságból kevesebbet vitt oda a felelős. A tűzzel játszani nem szabad!

Lovas könyvsorozatot olvasok

„Heartland varázslatos hely a virginiai hegyekben: menedékkül szolgál olyan lovaknak, akiket bántódás ért. Itt megtanítják őket újra bízni az emberekben.”

„A lóval kedvesen, tisztelettel és megértéssel kell bánni. A jutalom többre vezet, mint a büntetés. Sohasem szabad erőltetni, soha sem szabad félelmet kelteni az állatban, és főleg, tudni kell hallgatni a lóra!”

Vagyis, az erőszak, nyers bánásmód nem mindig célravezető. Az erőszakmentes bánásmód a kulcs, nem csupán a lovakhoz, hanem egymáshoz, emberekhez is!

Békés, boldog pillanatok

„Az abszolút béke a jelen pillanatban rejlik. Noha ebben a pillanatban van, még sincs határa, és ebben áll az örökké való öröm.”

(Hui-neng)

Olyannak szeretlek, amilyen vagy

Buksi kutyám, amikor csak meglát, örömmel szalad felém. Úgy örül nekem, mintha most látna először hosszú idő óta, pedig csak nemrég váltunk el. Ráül a cipőmre, vagy szorosan hozzám simul, s csak egy kis törődést kér. Nála nem számít, hogy nézek ki, látom-e őt, vagy sem. Olyannak fogad el és szeret, amilyen vagyok! Ilyenkor nagy békesség, öröm és hála fog el! Mi, emberek, tanulhatnánk kutyáinktól!

Doromboló jó barát

Cicámmal az ölemben ülök a hintában. Élvezem lágy, mély dorombolását. Melegség fog el, szeretem ezt a meghittséget.

Kis éji zene

Nyár van, esteledik. Ágyamban fekszem, élvezem a közeledő alvás, pihenés gondolatát. Felhangzik a tücskök ciripelése - lágyan, kellemesen, kedvesen, szinte simogat. Lélegzetem átveszi a ciripelés ritmusát, lassan elalszom.

Na végre, itt a nyár!

A Balaton hullámain hallgatom, ahogy a kövekhez csapódik a víz. Szélcsend van, így a hullámok barátságosak, játékosak. Közelünkben halak úszkálnak, kacsát is látni. Még kevés a strandoló, nyitásra érkezünk.

Később a csendet betölti a pancsoló, játszadozó gyerekek zivaja. Már sül a lángos, illatozik a palacsinta. Készül a gyros, kelendő a fagyalt is.

Akinek kedve van, vízibiciklizhet, csúszdázhat. Kell ennél több a kellemes kikapcsolódáshoz?

Biztonságban

Odakint ítéletidő van, nagyokat dörög és villámlik, ömlik az eső, süvít a szél. Idebent, a lakásban meleg, nyugalom és békesség árad. Anyu fogja a kezem, s szól, ha villámlik, így nem ijedek meg annyira. Örök hála Neked ezért, anya!

Egy kis nyugalmat kívánok én

Egy zaklatott, hosszú, nehéz és fárasztó nap után csodálatos hazajönni. Kiülni a kertbe, élvezni a napsütést, a tiszta, jó levegőt. Él a természet, körülöttem dalolnak a madarak. Virágillat ölel körül, elmosolyodok! Drága otthonom, de jó, hogy vagy nekem!

A család szeretete

Kint ülünk az udvaron, hármásban élvezzük a napsütést. Közben nagyokat beszélgetünk, nálunk bátran elő lehet hozakodni bármilyen problémával, megbeszéljük. Nagyon hálás vagyok ezért, mert sok helyen hiányzik ez a bensőséges együttlét. Családom jelenti számomra a lelki támaszt, biztonságot, az otthon melegét.

Köszönetnyilvánítás

Az album III. része nem jöhetett volna létre szüleim, barátaim, tanárain, ismerőseim nélkül. Köszönöm mindazoknak, akik életem részesei voltak, s felejthetlenné tették ezeket a szép emlékeket.

Hálával tartozom a Magyar Elektronikus Könyvtár minden kedves munkatársának, akik lehetővé teszik, hogy immár harmadik könyvem szerepelhessen archívumukban!

A szerző eddig megjelent művei:

Árvay Mária: Erről jut eszembe

<http://mek.oszk.hu/14700/14744/14744.htm>

Önéletrajzi indíttatású, rövid lélegzetű történetek. Tanulságos írások, elgondolkodtató üzeneteket hordoznak magukban. Egyben szórakoztatóak is. Gyermek- és ifjúsági irodalom kategória, tanmesék helyett tanulságos novellák.

Árvay Mária: Dorka-történetek

<http://mek.oszk.hu/13500/13580/13580.htm>

Egy kitalált kisregény, látássérült kislány lovaglási emlékeiről, lovas élményeiről szól. Szintén gyermek- és ifjúsági irodalomba sorolható.